

Η ΝΕΑ

ΖΩΗ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ.

ΕΤΟΣ Α΄.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1904

ΑΡΙΘ. 4.

ΕΠΙΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΠΟΙΗΜΑ

ΕΙΣ

ΠΑΥΛΟΝ ΜΕΛΑΝ

ΠΟΙΗΘΕΝ ΚΑΙ ΑΠΑΓΓΕΛΘΕΝ

ΥΠΟ

Ν. ΚΥΠΑΡΙΣΣΗ

τὴν ἐσπέραν τῆς 22ας Νοεμβρίου ἐν Παρισίῳ

ἐν Πολιτικῷ μνημοδύνῳ τοῦ ἕρωος.

Γιατὶ τὰ χεῖλη σὰς κλειστά ; γιατὶ βουβὸ τὸ στόμα ;
γιατὶ χλωμάδα νεκρική ; γιατὶ θανάτου χρῶμα ;
Ποῖο μαῦρο σὰς ἐμάρανε τὰ σπλάγχνα καρδιοχτύπι ;
Σὰν ποῖος νᾶνε ὁ πόνος σὰς ; Ποιὰ ἢ κρυφὴ σὰς λύπη ;
Τὸ ξέρω· βλέπω τὸν καῦμόν ὅπου βαθεῖα σὰς τρώει
καὶ τῆς ψυχῆς σὰς τὸ σεμνὸ γνωρίζω μοιρολόι.

Μαῦρο πουλὶ μᾶς ἔφερε τὸ μαῦρο μήνυμά του
ἀπὸ τὸν τόπο τῆς σκλαβιάς τὸν ἐνδοξοῦ κεί κάτου,
ποῦ τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς μεσχοβολᾷ τὸ μῦρον,
ποῦ τὸν ποτίζουν δάκρυα καὶ αἵματα μαρτύρων,
πῶς τὸν ΜΕΛΑ μᾶς σκότωσαν, τὸ τίμιο παλληκάρι,
τὸν δοξασμένον ἀρχηγό, τὸ ἀτρόμητο λειοντάρι !

Κλάψετε δάση και βουνά! κλάψτε λαγκάδια, κάμποι
τὸ παλληκάρι τὸ ἄφοβο ποῦ πειὰ μὲ σὰς δὲν λάμπει!
Ἄς γονατίση ὁ Ὀλυμπος γιὰ νὰ τὸν προσκυνήση!
Ἄς τότε κλάψῃ ὁ Κίτσαθος κ' ἡ Ὀσσα ἄς τὸν θρηγήση!
Ἄς βουδαθοῦνε τὰ πουλιά, ἄς πέσουν τὰ λουλούδια,
κι' ἄς τὸν ὑμνήσουν 'στὰ βουνὰ τὰ κλέφτικα τραγούδια!

Δὲν θὰ βροντήση πειὰ ποτὲ τ' ἀνδρεῖο του τουφέκι·
καὶ γρήγορο σὰν ἀστραπή καὶ σὰν ἀστροπελέκι
τὸ βόλι του δὲν θὰ σκορπᾷ ποτέ του πειὰ τὸν φόνον
βαρβάρων Τούρκων καὶ αἰσχυρῶν βουλγάρων δολοφόνων·
δὲν θὰ σκορπίση πειὰ ποτὲ παρηγοριὰ κ' ἐλπίδα
'στοὺς σκλαβωμένους ἀδελφούς, 'στὴ δούλη μας Πατρίδα!

Παῦλε Μελά! ἀθάνατο τοῦ ἔθνους μας καμάρι!
ποῦ πῆγες μὲς τὸ θάνατο μὲ ἀφοβιὰ καὶ χάρι,
ποῦ ἔλα τ' ἀφήκεν ἔρημα ἢ ἀτρόμητη καρδιά σου,
τὰ πλούτη, τὴ γυναῖκά σου, τὴ μάνα, τὰ παιδιὰ σου,
κ' ἐπέταξες ὡσὰν πουλι μὲ μόνο ἐλπίδα μία
νὰ ἀποθάνῃς ἐνδοξος γιὰ τὴ Μακεδονία!

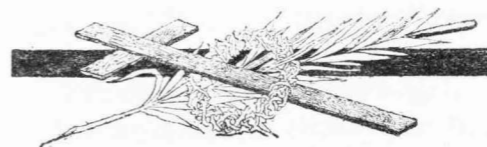
Παῦλε Μελά τρισέβδοξε! ὁ θάνατός σου μόνο
μᾶς ἄναψε τὴν πυρκαϊὰ 'στοῦ στήθους μας τὸν πόνο!
κι' ἐκεῖ ποῦ ἐπολέμαγες κ' ἐσκόρπιζες τὸν τρόμο
ἀκόμη κι' ἄλλοι θάλλθουνε! μᾶς ἔδειξες τὸ δρόμο!
ζηλέψαμε τὸ ἀθάνατο ποῦ σὲ στολίζει στέμμα
καὶ πίσω θενὰ πάρωμε τὸ ἄγιόν σου αἷμα!

Καὶ δὲν θ' ἀργήσωμε πολὺ. Ἄχ ποῦτε θάλλθῃ ἡ ὥρα
νὰ ἀκουσθῇ τὸ σήμαντρο 'στὴ δοξασμένη χώρα,
καὶ νὰ σημάνῃ ἀνάστασιν ἢ φλογερὴ καμπάνα
ν' ἀφίνη ἢ μάνα τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί τὴ μάνα,
καὶ εἰς τοὺς τόπους τῆς τιμῆς, τῆς δόξης, τῆς ἀνδρείας
νὰ ἀποθάνωμε ἔλοι μᾶς ὑπὲρ Μακεδονίας;

Σ'τὸ Πάνθεον τοῦ Παρνασοῦ, 'στὰ θάνατο Παλάτι
ποῦ ἡ Δόξα πάντα ἀκοίμητη τοὺς ἥρωας φυλάττει,
μέσα σὲ τρόπαια μαχῶν ποῦ δὲν τὰ σβύνουν χρόνια,
σὲ καρυοφύλλα ἀνάμεσα, τσαπρατζία καὶ μιλλιόνια,
εὐγνωμονοῦσα ἢ Πατρίς μὲ τὸ χρυσὸ κοντήλι
τὸ ὄνομά Σου ἐχάραξε 'στὴν τιμημένη Στήλη!

Μέσα 'στοῦ ἔθνους τὴ καρδιά σου χεῖ τὸ θρόνο στήση!
Δὲν σὲ σκεπάζει πένθιμο 'κεῖ πέρα κυπαρίσσι,
καὶ οὔτε νεκρολούλουδα χλωμὰ καὶ μαραμμένα
θ' ἀνθίσουνε 'στὸν τάφο Σου, Παῦλε Μελά, γιὰ Σένα.
Ἡ Δόξα ἐκεῖ περήφανη μὲ δάφνινα κλωνάρια
πλέκει στεφάνια ἀμάραντα 'στὰ τίμια παλληκάρια!

Κι' ὅταν περάσουν τῆς σκλαβιάς τὰ μαυρισμένα χρόνια
καὶ ἡ κατόπιν γενεαὶς καὶ τὰ κατόπιν 'γκόνια,
τὴ μνήμη Σου θὰ προσκυνοῦν μὲ βουρκωμένα μάτια
'στῆς Δόξης θὰ διαβάζουνε τὰ θάνατα παλάτια
πῶς ὁ Μελάς καὶ τὴ στερνὴ τοῦ αἵματος βανίδα
τὴν ἔχυσε γιὰ τὴν Τιμὴ, τὴν Πίστι, τὴν Πατρίδα!

Η ΑΙΓΥΠΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Ἡ Αἴγυπτος, ἡ ἀρρήκτως συνδεδεμένη μετὰ τῆς
ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ἡ
ἑστία τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν κατὰ τὴν Πτολε-
μαϊκὴν ἐποχὴν, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ συδέσῃ τὸ
ὄνομα αὐτῆς μετὰ τοῦ χρονολογίου, οὔτε νὰ ἀφήσῃ
τὴν Ἰουλιανὴν μεταρρυθμίσει ἀνεπαφὸν τῆς ἀνεξιτή-
λου αὐτῆς σφραγίδος. Καὶ ὄντως ὅσοι τῶν τῆς μαθη-
ματικῆς κρατήρων ἐγεύσαντο, ἅμα ὡς ἐν ταῖς ἀκοαῖς
αὐτῶν ἠχῆσαν αἱ λέξεις Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ἢ
Ἰουλιανὴν μεταρρυθμίσει, ἀμέσως ἐπέρχεται ἐν τῇ
μνήμῃ τούτων ὁ τε ἀστρονόμος Σωσιγένης καὶ τὸ ἡμε-
ρολόγιον τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων, ἅμα δὲ ἐνωτισθῶσι
τοῦ μηνὸς Αὐγούστου ἀμέσως ἀναπολοῦσιν ὅτι μία τῶν
ἀφορμῶν τῆς μεταβαπτίσεως τοῦ Σεξιτίλου μηνὸς ἦτο
καὶ ἡ προσάρτησις εἰς τὸ ἀχανὲς Ρωμαϊκὸν κράτος
τῆς Αἰγύπτου. Οὐδὲλως λοιπὸν παράτολμον ἢ παρα-
κεκινδυνευμένον ὅτι ἡ Αἴγυπτος ἐσφράγισε δι' ἀνεξα-
λείπτου σφραγίδος τὸ χρονολόγιον τὸ ὁποῖον ἀκολου-
θοῦσιν ἀπὸ τῶν ἀρχαιστάτων χρόνων μέχρι σήμερον,
πάντα τὰ ἔθνη.

Τὸ ἀρχαιότατον ρωμαϊκὸν χρονολόγιον, τὸ ὑπὸ τοῦ
Νουμᾶ συσταθέν, συνέκειτο ἀπὸ 355 ἡμέρας καὶ ἦτο
διηρημένον εἰς 12 μηνάς κατὰ τὴν ἐξῆς σειρᾶν: Μάρ-
τιος (πρὸς τιμὴν τοῦ Ἄρεως) ἔχων 31 ἡμέρας, Ἀπρί-
λιος (ἐκ τοῦ aperire ἀνθεστηριῶν), Μάιος πρὸς τι-

μὴν τῆς πρεσβυτέρας τάξεως τοῦ ρωμαϊκοῦ λαοῦ) ἔχων
31 ἡμέρας, Ἰούνιος πρὸς τιμὴν τῆς τάξεως τῶν νεω-
τέρων ἔχων 29, Κουίντιλιος ὁ 5ος μὴν τοῦ ἐνιαυτοῦ
ἔχων 31 ἡμ. Σεξιτίλιος ὁ 6ος ἔχων 29, Σεπτέμβριος
29, Ὀκτώβριος 31, Νοέμβριος 29, Δεκέμβριος 29, Φε-
βρουάριος ἔχων 28 ἡμ. (πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ τοῦ ἐξι-
λασμοῦ ὁ ὁποῖος ἐκαλεῖτο Februus) καὶ τέλος ὁ
Ἰανουάριος ἔχων 29 ἡμέρας πρὸς τιμὴν τοῦ διπροσώ-
που θεοῦ Ἰανοῦ (Μακρ. Κρόνια κεφ. XIII).

Ἦρχιζε δὲ τὸ ἔτος ἀπὸ τὸν Μάρτιον, διὰ τοῦτο βλε-
πομεν ἀπὸ τοῦ Ἰουνίου καὶ ἐφεξῆς μέχρι τοῦ Φεβρουα-
ρίου τοὺς μηνάς ὅτι ἔχουσιν ὀνόματα δεικνύοντα τὴν
τάξιν αὐτῶν ἐν τῇ σειρᾷ τῶν μηνῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ ὡς
Κουίντιλιος, Σεξιτίλιος...

Διὰ τὰ ἐπανέρχονται δὲ οἱ μῆνες εἰς τὴν αὐτὴν
ὄραν τοῦ ἔτους, διότι τὸ ρωμαϊκὸν ἔτος ἦτο βραχυτέρον
τοῦ ἡμετέρου κατὰ 10 καὶ πλέον ἡμέρας, εἶχον κατὰ
τὴν συνήθειαν τῶν ἀρχαίων Ἕλληνων καὶ ἐμβόλιμον
μῆνα τὸν ὁποῖον ἐκάλεον Μερκεδόνιον (Πλουτ. βίος
Καίσαρος κεφ. LIX) τὸν ὁποῖον παρενέβαλλον, τετρά-
κις ἐν διαστήματι 8 ἐτῶν, μεταξὺ τῆς 23ης Φεβρουα-
ρίου καὶ 24ης τοῦ αὐτοῦ, δις μὲν δι' 22 ἡμερῶν καὶ
δις διὰ 23 ἡμερῶν. Ἡ παρεμβολὴ αὐτῆ τοῦ Μερκεδο-
νίου ἐγένετο κατὰ τρόπον ὅπως περιέργον: μετὰ τὴν
23ην δηλονότι Φεβρουαρίου ἐλογίζοντο 1ην Μερκεδο-
νίου, 2αν... μέχρι συμπληρώσεως αὐτοῦ καὶ μετὰ
τούτων τὴν 24ην Φεβρουαρίου μέχρι τέλους.

Ἡ παρεμβολὴ τοῦ Μερκεδόνιου καθὼς καὶ ἡ φρον-
τις ἐν γένει τοῦ χρονολογίου εἶχεν ἀνατεθῆ εἰς τοὺς
ποντίφηκας. Ἐπειδὴ ἕμως οὔτοι δὲν ἐποίουν αὐτὴν κα-

νονικῶς καὶ ὅπως εἶχε διατάξει αὐτὴν ὁ Νουμάς ἀλλὰ ἄλλοτε μὲν προσέθετον αὐτὸν ἄλλοτε δὲ οὐ, ἐπήρχετο εἰς τὴν λαὸν σύγχυσις καὶ ὡς πρὸς τὸ μῆκος τοῦ ἔτους καὶ ὡς πρὸς τὸν χρόνον τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο ὁ Γάιος Ἰούλιος Καίσαρ γενόμενος pontifex maximus ἀνέλαβε καὶ τὴν διόρθωσιν τοῦ χρονολογίου καλέσας ἐξ Ἀλεξανδρείας τὸν περίπυστον τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης ἀστρονόμον Σωσιγένην. Οὗτος γναρίζων τὸ ἐν Αἰγύπτῳ ἐπικρατοῦν χρονολόγιον (αὐτὸ τοῦτο τὸ ὅποιον ἀκολουθοῦσιν μέχρι σήμερον οἱ Κόπται) καὶ τὸ ἀκριβὲς μῆκος τοῦ ἔτους τὸ ὁρισθὲν ὑπὸ τοῦ Ἰππάρχου, ἔδωκεν εἰς τὸ ρωμαϊκὸν ἔτος μῆκος 365 ἡμερῶν μετὰ μίας ἐμβολίμου ἡμέρας ἀνὰ πᾶσαν τετραετίαν. Ἐκ τῆς τροποποιήσεως ταύτης τοῦ ἡμερολογίου ὑπὸ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος ἔλαβε τὸ ὄνομα καὶ ἐκλήθη Ἰουλιανόν.

Ἡ μεταρρυθμισίς αὕτη ἐθεωρήθη τοσοῦτον σπουδαία ὥστε ὁ Μάρκος Ἀντώνιος (υἱὸς τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου) ὢν ὑπατος τῷ 44ῳ ἔτει π. Χ. ἔγραψε ψήφισμα, ἐπιψηφισθὲν ὑπὸ τῆς Συγκλήτου, διὰ τοῦ ὁποῦ οὐ μὴν Κουίντιλιος, καθ' ὃν ἐγεννήθη ὁ Ἰούλιος Καίσαρ (ὁ Ἰούλιος Κ. ἐγεννήθη τῇ 4ῃ τῶν Ἰδῶν τοῦ Κουίντιλίου τῇ ἀντιστοιχούσῃ πρὸς τὴν 12ην Ἰουλίου), ἐκλήθη Ἰούλιος πρὸς τιμὴν τοῦ ἀπαλλάξαντος τὸν ρωμαϊκὸν λαὸν ἀπὸ τοῦ ἀδιεξόδου λαδυρίνθου τοῦ κλυομένου χρονολογίου.

Τὸ πρῶτον κρούσμα τῆς μεταδαπίσεως τῶν μηνῶν καὶ διαωνίσεως οὕτω τῶν ὀνομάτων ἐπισήμων ἀνδρῶν ἐδόθη, δὲν ἦτο δὲ διόλου δύσκολον νὰ συμβῇ καὶ δεῦτερον τοιοῦτο. Καὶ ἰδοὺ ὁ Ὀκταβιανὸς Αὐγούστου ἔτοιμος νὰ δώσῃ τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς τὸν Σεξιλιανὸν ἕνεκα τῶν εὐεργεσιῶν τὰς ὁποίας παρέσχεν ὁ Αὐγούστου κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον εἰς τὸν ρωμαϊκὸν λαόν. Τὸ ψήφισμα τῆς μετατροπῆς τοῦ Σεξιλιῶνος εἰς Αὐγούστου δέσωσεν εἰς ἡμᾶς ὁ Μακρόβιος καὶ ἔχει ὡς ἑξῆς:

Senatus Consultum (Ψήφισμα).

«Ἐπειδὴ ὁ ἀντοκράτωρ Αὐγούστου κατὰ τὸν μῆνα Σεξιλιανὸν καὶ εἰς τὴν πρώτην αὐτοῦ ὑπατείαν εἰσηλθε, καὶ ἐπειδὴ τρεῖς θηριόμβους κατήγαγε καὶ τρεῖς ἀπὸ τοῦ Ἰανικούλου λόφου αἱ λεγεῶνες ἀπήχθησαν καὶ ἠκολούθησαν τοῖς ἑαυτοῦ κελεύσμασι καὶ τῇ πίστει, καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὸν αὐτὸν μῆνα ὑπετάχθη καὶ αὐτῆς ἡ Αἴγυπτος ὑπὸ τὴν δύναμιν τοῦ Ρωμαϊκοῦ λαοῦ καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν μῆνα ἐτελείωσεν ὁ ἐμφύλιος πόλεμος καὶ διὰ πάσας ταύτας τὰς αἰτίας ἐπειδὴ κατέστη καὶ καθίσταται ὁ μῆν οὗτος εὐδαιμονέστατος τῷ κράτει, ἔδοξε τῇ συγκλήτῳ ὁ μῆν οὗτος νὰ ὀνομασθῇ Αὐγούστου. (Μακρόβ. Κρόνια κεφ. Χ.)».

Καὶ οὕτω χάρις εἰς τὸν Μακρόβιον τὸν διασώσαντα τὸ ἀνωτέρω senatus consultum τὸ ὄνομα τῆς Αἰγύπτου, οὐχὶ ἔμωσ ὑπὸ εὐνοϊκὰς περιστάσεις, ἀλλὰ τούναντίον ἐξ ὑποτροπῆς τῆς τύχης, τὸ δεῦτερον συνεδέθη μετὰ τοῦ χρονολογίου.

Ἐῖθε καὶ εἰς προσεχῆ τροποποιήσιν ἢ καὶ ριζικὴν μεταβολὴν τοῦ χρονολογίου τὸ ὄνομα τῆς Αἰγύπτου νὰ μὴ μείνῃ ξένον ἀλλ' ἐνδοξον ἀθανάτως νὰ συνδεθῇ μετ' ἡμερολογίου τελείου καὶ πάσας τὰς ἀνάγκας τῆς ἀνθρωπότητος πληροῦντος.

Εὐστάθιος.

ΜΕΛΕΤΗ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΡΑΒΙΚΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ

ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδριτοῦ

ΗΛΙΑ ΔΙΠ

Πρώην Καθηγητοῦ τῆς Ἀραβικῆς ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Σταυροῦ, καὶ ἐν τῷ Ἀδερφοφίῳ Γυμνασίῳ.

(Συνέχεια)

Ἐν δὲ τοῖς σατυρικοῖς αὐτῶν ποιήμασι σκώπτουσι μετὰ χάριτος καὶ εὐφροσύνης χρώμενοι ἀφθονίᾳ ἀστειοτήτων, οἷον ἐν τοῖς ἑξῆς παραδείγμασι:

Ἡγεμῶν τις ὑμνησθεὶς ὑπὸ τινος ποιητοῦ, ἀμφιβάλλων δὲ περὶ τῆς γνησιότητος τῆς ᾠδῆς αὐτοῦ ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ αὐτὸν διατάξας, ἵνα δοθῇ αὐτῷ κοιλὸν κριθῆς, ὡς ἀμοιβή. Ὁ δὲ στρέψας τὰ νῦτα ἐξήλθε λέγων ἐξ ὑπογύου: «Ἐάν μοι εἴπῃ τις, ἐξηγιέλισας, ὦ φίλε, τὴν τιμὴν τῶν ποιημάτων σου, θέλω ἀποκριθῆναι, καὶ τοῦτο δι' ἑλλειψῆν τῶν ἐλευθερίων ἀνδρῶν καὶ ἐγὼ μὲν ἔλαθον κριθῆναι, ὡς ἀμοιβὴν τοῦ ποιήματός μου, πλὴν ἐξ ἄλλου κατόρθωμα εἶναι τὸ νὰ δυνήθῃ τις νὰ ἀποσπάσῃ τὴν κριθὴν ἀπὸ τῶν κτηνῶν». Ἐκ τούτου δὲ πεισθεὶς ὁ ἡγεμῶν περὶ τῆς ποιητικῆς αὐτοῦ ἱκανότητος ἀντήμειψεν αὐτὸν ἐπαξίως.

Ἄλλος τις σκώψας ἱατρὸν τινα ἀμαθῆ εἶπε: «Ἐδόθησεν ὁ ὄνος τοῦ ἱατροῦ Μωυσέως εἰπὼν, ἐάν ὑπῆρχε δικαιοσύνη ἦθελον ἐγὼ εἶσθαι ὁ ἀναβάτης, διότι ἐγὼ μὲν εἶμαι ἀπλοῦς ἀμαθῆς, ὁ δὲ ἀναβάτης μου εἶναι σύνθετος».

Ἄλλος τις σκώψας ἄλλον ἱατρὸν εἶπε: «Βαδίζει ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ψυχοπομποῦ Ἐδραήλ (χάρωνος), ἀνασύροντος πρὸς τὰ ἄνω τὰς χειρῖδας τοῦ χιτῶνος αὐτοῦ καὶ ἐτοίμου πρὸς παραλαβὴν τῶν ψυχῶν».

Ὁ δὲ «Ἀλχατῆβ Ἀλχάσφακη», σκώπτων γακόφωβόν τινα αἰοῖδον λέγει, ὅτι αἱ φωνασκαὶ αὐτοῦ ἐκδιώκουσι τὸν πλοῦτον, καὶ ἐπιφέρουσι τὴν πενίαν· παριστᾷ τὴν μὲν τῶν ὄφρων αὐτοῦ πρὸς τὰ ἄνω αἰρομένην, τὴν δὲ πρὸς τὰ κάτω ρέπουσαν· τὴν αἰθουσαν πληρουμένην ἀνυποφόρου δυσωδίας ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ἐκπεμπομένην· τῶν παρόντων δὲ τοὺς μὲν ταῖς χερσὶ τὰς ρίνας φράσσοντας, τοὺς δὲ τὰ ὦτα, καὶ ἄλλους τοὺς ὀφθαλμοὺς καλύπτοντας.

Ἐχουσι δὲ, καὶ πλείστας περιγραφικὰς ᾠδὰς, δι' ὧν οἱ μὲν ἀρχαῖοι ἐξ αὐτῶν μετὰ φυσικότητος καὶ ἀπλότητος, οἱ δὲ μεταγενέστεροι μετὰ τέχνης καὶ χάριτος περιγράφουσι διάφορα ἀντικείμενα, ποικίλλοντα, ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς, οἷον νύκτας, ἡμέρας, λειμῶνας, ὄρη, πεδιάδας, θηρία, ὑποζύγια, (ἰδίως καμήλους καὶ ἵππους) κήπους, δάση, ὥρας ἔτους, πολέμους καὶ τὰ σχετικὰ πρὸς αὐτοὺς (δρόματα, ξίφη, λόγ-

χας καὶ τὰ παραπλήσια), οἰκίας, πόλεις, κράτη, στολάς, διαφόρους μηχανάς, καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ διάφορα.

Ὁ «Ἰβν Ταβάτιβα Ἀλχουσάινη», περιγράφων τὴν νύκτα παριστᾷ τὸ σκότος αὐτῆς παρατείνον τὰς ἐλπίδας τῶν ἀπλήστων ληστῶν· τοὺς ἀστέρους κύκλω φρουροῦντας αὐτὴν καὶ μετ' αὐτῆς μαχομένους κατὰ τῆς πρωίας· τὴν δὲ πρωίαν μακρόθεν ἰσταμένην καὶ καταδοκοῦσαν, ἵνα ἐπωρελθῆ μίας ὀλιγορίας τῆς νυκτός· ἀσθενῆ δὲ ἐτι οὕσαν, πειρωμένην δι' ἀλλεπαλλήλων ἀσθενῶν πνοῶν νὰ ἀντιτάξῃ καρτερίαν τινὰ καὶ γενναίωσιν, μέγρις ἔτου ὑποχωροῦσα ἢ νύξ ἀποσύρη ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ ἐρέθη αὐτῆς, ὅτε οἱ ἀστέρες εἰς ἀμυχανίαν περιελθόντες φαίνονται διακυρροῦντες ἐπὶ τῇ παρακμῇ τῆς νυκτός. Τοῦ δὲ Ὁρίωνος τοὺς ἀστέρους παριστᾷ ἐκτείνοντας τὰς χεῖρας αὐτῶν πρὸς περίπτυσιν τῆς σκοτίας ἀποχαιρετῶντες αὐτὴν· τὸ δὲ ὄλον τοῦ Ὁρίωνος παραβάλλει πρὸς φέρετρον νεκροῦ, ὅπισθεν δὲ αὐτοῦ παριστᾷ τὸν Σείριον (9) ἀφθονα δάκρυα χύνοντα δίκην μητρὸς ἑστερημένης τῶν τέκνων αὐτῆς. Τοὺς δὲ ἀστέρας τῆς Μικρᾶς ἀρκτου, οὓς καὶ φερέτερον θυγατέρας καλοῦσιν οἱ Ἀραβες, παριστᾷ κατηφῶς βαδίζοντας, ὡς πένθος ἄγοντας προεξαρχόντων αὐτῶν τῶν τεσσάρων αὐτῶν ἐμπροσθίων ἀδελφῶν, ἅπαντας δὲ ἐξ ὀδύνης διαρρήξαντας τὰς καλύπτρας αὐτῶν, καὶ ὀρκιζομένους, ἵνα μὴ καλυφθῶσι πλέον. Ἀκολουθῶν τὴν αὐγὴν παριστᾷ περιβαλλομένην τὸ ρόδιον αὐτῆς χρώμα παραβάλλων αὐτὴν πρὸς οἶνον ἐν ὕδατι ἀγγεῖῳ ἐξαστράπτοντι.

Ὁ ποιητὴς «Ἰβν Hanidīs» ὁ ἐκ τῶν Σικελιωτῶν Ἀράβων, περιγράφων μεγαλοπρεπὲς ἀνάκτορον, ἔπερ ἐν τινὶ νήσῳ τῆς Μαυριτανίας ἀνήγειρεν ὁ βασιλεὺς «Ἀλμανσὺρ Ἰβν Ἀλαννάς», λέγει, ὅτι:

Ἐάν τῇ αἰγλῇ αὐτοῦ, ὡς κολλυρίῳ χρώμενός τις ἔχρειν ὄμματα τυφλοῦ ἦθελεν οὗτος ἀναδλέψῃ. Ἡ δὲ αὐρα αὐτοῦ ὡσεὶ ἐκ τοῦ παραδείσου ἔχουσα τὴν προέλευσιν δύναται νὰ ζωογονήσῃ καὶ αὐτὰ τὰ νεκρὰ ὀστά. Ὅτι αὐτὸς προσδέψας πρὸς αὐτὸ ἐθαμνίσθη καμύσας τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ἐνόμισεν, ὅτι εὐρίσκειτο κατ' ὄναρ ἐν παραδείσῳ, ἐν ᾧ ἀπεριόριστος ἐλαύνει ἢ διάνοια· μὴ δυναμένη ἔμωσ νὰ διαδράμῃ τὸ ἀπειρον αὐτοῦ διάστημα, προσκόπτουσα ἵσταται πρὸ τῶν μακροστρώτων τοῦ μεγάρου αὐλῶν πεποικιλμένων καὶ

(9) Τὸν Σείριον, (ὅστις εἶναι ὁ λαμπρότερος τῶν ἀστέρων τοῦ Μεγάλου Κυνός) καὶ τὸν Πρόκωνα (ὅστις εἶναι ὁ φωτεινότερος τῶν ἀστέρων τοῦ Μικροῦ Κυνός), θεωροῦντες οἱ Ἀραβες ἐν τινὶ μύθῳ, ὡς δύο ἀδελφὰς μυθολογοῦσι περὶ αὐτῶν, ὅτι ἀμφότεραι ὑπῆρξαν ποτε ἀντεράστριαι τοῦ αὐτοῦ ἀστέρος (Κανώβου). Καὶ ἡ μὲν πρώτη ἐξ αὐτῶν (ὁ Σείριος) κατώρθωσε νὰ διαθῇ τὸν οὐρανίον ποταμὸν Γαλαξίαν (ἴδε «Νέας Ζωῆς» προηγούμενον τῆς σελ. 36 στήλ. 6', στήλ. 41), καὶ νὰ συναντήσῃ τὸν ἐρωμένον αὐτῆς, διὸ καὶ ἐκλήθη «Ἀλ-Χί'ρα Ἀλ'αβούρ» (ἴσθι ὁ διαβάτης Σείριος) ἢ δὲ ἄλλη ἀποκλεισθεῖσα ἔκλειεν ἀκαταπαύτως, ἕως ἔτου ἐτυγλώθη, ὅθεν καὶ καλεῖται «Ἀλ-Χί'ρα Ἀλγουμαῖδα» (ἴσθι ὁ τυφλωθεὶς Σείριος). Διὰ τοῦ μύθου τούτου ἀλληγορεῖται προφανῶς ἡ μεγάλη ὡς πρὸς τὴν αἰγλὴν διαφορά μεταξὺ τῶν πρωτευόντων ἀστέρων τῶν δύο ἀστερισμῶν Μεγάλου καὶ Μικροῦ Κυνός.

διὰ χαλίλων δίκην ἀδαμάντων ἀστραπτόντων καὶ ἀναδιδόντων ἐκ τοῦ μεταξὺ καὶ περὶ αὐτῶν χόρος εὐωδίων μόσχου καὶ ἀμβάρεος... Ἀκολουθῶν ὁ ποιητὴς μναίαν ποιεῖται δεξαμενῆς, κύκλω τῆς ὁποίας ὑφύονται δένδρα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, ὧν οἱ κλώνες βρούουσιν ὕδωρ. Κύκλω δ' ἐπὶ τοῦ χείλους αὐτῆς περιγράφει τεχνητοὺς καλλιμαρμάρους λέοντας, ἐξαστράπτοντας, ὡσεὶ ἦσαν ἐπάργυρα τὰ σῶματα αὐτῶν, καὶ ἐκπέποντας δίκην τηχομένου κρυστάλλου τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν στομάτων αὐτῶν· ὧν ἡ ἡρεμία μόνον κατ' ἐπίφρασιν ὑφίσταται, ἐσωτερικῶς αὐτῶν θυμουμένων καὶ καταδοκοῦντων ἵνα εὐρωσιν εὐκαιρίαν πρὸς ἐπίθεσιν· καὶ οἴτινες, ὡσεὶ ἐμνήσθησαν τῆς τοῦ γένους αὐτῶν ἀγρίας καὶ φθοροποιοῦ φύσεως, ἐκαθέσθησαν ὀκλαδὸν ἔτοιμοι πρὸς ἀναπήδησιν. Τούτους δὲ φωτιζομένους ὑπὸ τῶν τοῦ ἡλίου ἀκτίνων νομίζει τις, ὡς πῦρ καιόμενον ἀναδίδον, ὡς φωτὸς φλόγας τὰς γλώσσας αὐτῶν, τοὺς δ' ἐκ τῶν στομάτων αὐτῶν κατερχομένους κρουνοὺς, ὡς ξίφη ἀνασπώμενα καὶ τηκόμενα ἀνευ πυρὸς.

Ἡ δὲ αὐρα ἐλαφρῶς διακυμαίνουσα τὸ τῆς δεξαμενῆς ὕδωρ, φαίνεται, ὡς πλέκουσα θύρακα, καὶ μετροῦσα αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτῆς (ἴσως ἐπὶ σκοπῷ, ἵνα προφυλάξῃ αὐτὴν ἐκ τῆς ἐπιρρείας τῶν ἀνασπώμενων κατ' αὐτῆς ξίφῶν). Ἐἴτα ὁ ποιητὴς περιγράφων τὰ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ δένδρα τὰ εὐρισκόμενα κύκλω τῆς δεξαμενῆς βρίζοντα ὠραίων καρπῶν, λέγει, ὅτι ἐκπεπληγμένους προσέβλεπε πρὸς αὐτὰ φανταζόμενος, ὅτι εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν θάλασσαν πάσης μαγείας ἔμπλεων. Τοὺς δὲ κλώνας αὐτῶν περιγράφει πυκνοφύλλους, κευκρωμένους καὶ ἐπικρεμαμένους ὑπερθεῖν τοῦ χείλους τῆς δεξαμενῆς, φέροντας παντὸς εἴδους πτηνὰ ἀμοιροῦντα δυνάμει πρὸς πτήσιν, ὡσεὶ ἐκρατοῦντο ἐν στιβαραῖς χερσὶ θερευτοῦ, καὶ ἑστερημένα μὲν ζωϊκῆς γωνῆς, ὡς ἀνέργατα, ἄλλως ἔμωσ καλλικέλαδα, ὡς ἐκ τοῦ τερψιθύμου φλοίσβου τῶν ἐκ τῶν ραιφῶν αὐτῶν δίκην λείων ἀργυρῶν νημάτων ἀπορροῦντων ὕδατων. Καὶ τὴν μὲν ἐπιφάνειαν τῆς δεξαμενῆς ἀντανακλώσαν τὴν χλωρότητα τῶν κλάδων μετὰ τῶν φυλλωμάτων αὐτῶν παριστᾷ ὁ ποιητὴς, ὡς σμαραγδοκίλλητον, τὰς δ' ἐπ' αὐτῆς ἐκ τῶν καταπιπτουσῶν σταγόνων ἐπιπλεύσας πομφόλυγας παραβάλλει πρὸς μαργαρίτας φαιδρούς καὶ γελδέντας, ὡς οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ. Ἀκολουθῶν τὰς μὲν πύλας τοῦ ἀνακτόρου περιγράφει κεκαλυμμένας διὰ χρυσῶν ἐλασμάτων πεποικιλμένων διὰ παντοίων εἰκόνων, τὰς δὲ στέγας τῶν δωμάτων παριστᾷ, ὡς εἰ εἶχον οἱ καλλιτέχναι ἀπεικάσει ἐπ' αὐτῶν, ταῖς ἡλιακαῖς ἀκτίσιν ἀντὶ σμίλης καὶ χρωστήρας χρώμενοι, οὐρανοφύτους οὕτως εἶπειν θαλεροὺς δειδρωνας, μεταξὺ δ' αὐτῶν νεμόμενα πάντα τὰ εἶδη τῶν ζώων. Τέλος τὰς στέγας ταύτας πεπυκασμένας προσέτι δι' ἀφθόνων σαπφειρῶν λίθων παραβάλλει πρὸς οὐρανὸν ἐστολισμένον διὰ παντοίων σχημάτων.

Ὁ «Ἰβν Ἀλναβῆη», περιγράφων ἀνθῶνα παριστᾷ τὰ πέταλα τῶν ρόδων, ὡς παφείας ἐξ αἰδούς ἐριθριώσας, τὰ ἀνθη τοῦ ναρκίσσου, ὡς ὄμματα ἡγεωγμένα· τὰ πτηνὰ ἔωθεν φιλονεικούντα· τοὺς κλάδους περιπυσομένους ἀλλήλους· τὸν ὑετὸν φαίνοντα τὰς τῶν

δένδρων ἐσθῆτας, ὑπὸ τὰ κράσπεδα τῶν ὁπίων παραβάλλει τὰ ἀνθή πρὸς θυματήρια ἀρωματώδη ὁσμὴν ἀναπέμποντα.

Ὁ « Ἀλῆ Ἰβν Ροῦστομ », ὁ καὶ « Ἰβν Ἀσσάατῃ » ἐπικαλούμενος, παραβάλλει τὰς τοῦ ὑετοῦ σταγόνας πρὸς μαργαρίτας κυλιόμενες ὑπὸ τῆς αὔρας ἀσπαζομένης αὐτάς, τὰ δὲ πτηνὰ ἐπὶ τῶν ρυάκων παριστᾶ, ὡς ἐπὶ σελίδος γραφὴν τινα ἀναγινώσκοντα, ἣν χαράσσει ἀφ' ἑνὸς ὁ ἀνεμος, καὶ ἐφ' ἧς τὰ νέφη ἀφ' ἑτέρου στίξεις ἐπιπέτουσι.

Ὁ περιώνυμος ποιητὴς « Σαφῆ Ἰβν Ἀλδίν Ἀλχίλλη », ἐξυμῶν τὸ ἔαρὸς τῆς κάλλη, καὶ τῆς αὔρας αὐτοῦ τὴν εὐωδίαν καὶ τὰς πεποικιλμένης αὐτοῦ ἐσθῆτος τὴν ὠραιότητα, παριστᾶ τὰ πτηνὰ, ὡς ἀοιδούς ἐπὶ τῶν κλάδων ἔδοντας· τοὺς κλάδους περιβεβλημένους αὐθις τοὺς θύρακας αὐτῶν ἐκ τῶν ὁπίων εἶχον γυμνῶσαι αὐτοὺς αἱ χεῖρες τοῦ Δεκεμβρίου καὶ Ἰανουαρίου, καὶ ἐπανακίτησαντα μετὰ τὸ γῆρας τὴν νεότηρα διὰ τῆς ρεύσεως τοῦ ὕδατος τῆς ἦβης εἰς τὰς φλέβας τῶν ριζῶν αὐτῶν· τὸ ῥόδον παραβάλλει πρὸς βασιλέα ἐπὶ τῶν κλάδων, ὡς ἐπὶ θρόνου ἐποχοῦμενον, καὶ ὑπὸ τῶν ἀκανθῶν, ὡς ὑπὸ σωματοφυλάκων στρατιωτῶν περιστοιχιζόμενον· τὸν δὲ νάρκισσον παριστᾶ, ὡς ἐκ τοῦ ὕπνου ἐξεγερθέντα καὶ ἔχοντα ἠνεωγμένους τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ τὴν μὲν γῆν, ὡς ἐν γάμψιν εὐθυμοῦσαν, ἀπ' ἐναντίας δὲ τὰ νέφη σκυθρωπάζοντα ἐν τῇ αἰθέρι, ὡς εἰ ἦγον πένθος. Καὶ ταῦτα μετὰ τῶν ὕδατων ἀνθαμιλλώμενα κατὰ τε τὸ τάχος καὶ τὴν ἀνωμαλίαν τῶν κινήσεων.

Ὁ αὐτὸς περιγράφων ἀλλαγῆς κηπὸν τινα παριστᾶ ἐν αὐτῇ τὰ πτηνὰ εὐγλώττως ρητορεύοντα, τὴν σκιάν ὑποκλέπτουσιν τὰ βήματα αὐτῆς μεταξὺ τῶν δένδρων, ἀντιθέτως δὲ πρὸς αὐτὴν τὰ ὕδατα τρέχοντα οὐχὶ λάθρα, ἀλλὰ μετὰ κρότου· τὰ ῥόδα μειδιῶντα τὸν νάρκισσον τὰ ὄμματα ἀτενίζοντα· καὶ τὰ μὲν νέφη κλαίοντα, τὴν δὲ ἀστραπὴν γελῶσαν· τὸ ὕδωρ ἐκ φέδου φεύγον, τέλος δὲ τοὺς κλάδους εἰς ἀμηχανίαν ἐκ τῶν θεαμάτων τούτων περιελθόντας, καὶ ὡς ἐκ τούτου ταρρατομένους.

Ὁ « Ἀλκάδη Ἀλτανούχη » παριστᾶ ἑαυτὸν συνομιλοῦντα μετὰ τῆς σελήνης, καθ' ἣν ὥραν αὕτη ἐκλινεν εἰς τὴν δύσιν αὐτῆς, οἶνοι σπάθην χρυσὴν ἐπὶ τῶν ὑδάτων τοῦ Τίγρητος ποταμοῦ σπωμένη.

Ὁ « Μουσίρ Ἀλδίν » περιγράφων ἰμνοιστρόφον (κοινῶς μαγγανοπήγαδον) παριστᾶ αὐτὸν περιβεβλημένον ἀνθῆν τῆς πρασίνης αὐτοῦ ἐσθῆτος ἐτέραν ἡλιακὴν· παραβάλλει δ' αὐτὸν πρὸς ταῦ ἐν κήπῳ περιερχόμενον καὶ ἐκτινάσσοντα τὰ ὕδατα ἐκ τῶν πτερῶν αὐτοῦ.

Ὁ δὲ « Ἀβου Νούρ Ἀλδίν Ἰδν Σά' d » παραβάλλει τὸν ἰμνοιστρόφον πρὸς ταλαπυρρῶμενον ἔραστήν, ὅστις ἀνταποκρινόμενος πρὸς τὰς τῶν περιστερῶν ᾠδὰς χύνει ἄφθονα δάκρυα, πρὸς τὰς ῥαὰς τῶν ὁπίων ἐπειδὴ εὐρέθησαν στενὰ τὰ βλέφαρα ἠνοήθησαν, ὡς βλέφαρα αὐτὰ αἰ πλευρά.

Ὁ διάσημος ποιητὴς « Ἀνταρατ-Οὐλάβση » ἐξυμῶν τὸ ἔαρ παραβάλλει τὸ ἴον πρὸς γραφὴν ἐπὶ πα-

χέος βραχιόνος (10)· τοὺς φοίνικας πρὸς νύμφας ἀφειμένους ἐχούσας τοὺς πλοκίμους· τὰ συμπλέγματα τῶν κίτρων πρὸς Πλειάδας· τὰ δὲ ὕδατα ἐν τοῖς ρυάξιν πρὸς ὄφεις φέδω καὶ τρέμψ φεύγοντας.

Ὁ « Μούκρι Ἀλουάχη » παριστᾶ τὰ ἀνθή ποικίλλοντα ὡς τάπητας τοὺς λειμῶνας· τὰ πτηνὰ δοξολογοῦντα, τὰ δένδρα χερεῦοντα, τὴν αὔραν ἔδουσαν· τὰ δὲ ῥόδα παραβάλλει πρὸς ἀνημμένα θυματήρια, ἅπαντα τὸ ὕδωρ δὲν δύναται νὰ σέσση.

Ὁ « Ἰβν Ἀλουακί » παριστᾶ τὴν ἀνεμώνην (κοιν. παπαρούνα) ἐρίζουσαν πρὸς τὸ ῥόδον καὶ δυσανασχετοῦσαν ἐπὶ τῇ προτιμῆσει αὐτοῦ, τούτου δὲ ἕνεκα πλήττουσαν τὰς παρειάς, αἵτινες ἐκ τῶν τύψεων φλεγεῖσαι ἐγένοντο ὡς καιόμενοι ἀνδρακες.

Ὁ « Ἀχμαδ Σαφῆ Ἀλδίν » περιγράφων κηπὸν τινα παριστᾶ τὴν ἀγῆδον ἐπὶ τῶν κλάδων χορεύουσαν καὶ μετὰ τῶν περιστερῶν συνομιλοῦσαν, τοὺς δὲ κλάδους ἐκ συγκινήσεως, ὡς δάκρυα τὰς τοῦ ὑετοῦ σταγόνας κυλιόντας· τὴν φωνὴν τῆς βροντῆς ἐν ταῖς νεφέλαις βροῶσαν, τὰ δὲ στόματα τῶν νεφελῶν, ὡς μειδίματα τὰς ἀστραπὰς ἐκπέμποντα· τέλος τὰ ἀνθή πρὸς πάντα ταῦτα μετὰ θαυμασμοῦ ἀτενίζοντα.

Τὰ δὲ ἐπιγράμματα ἔχουσι μετὰ τῶν Ἑλληνικῶν τὸν αὐτὸν χαρακτήρα καὶ προσορισμὸν, διαφέρουσιν ὅμως τούτων, καθ' ὅτι τὰ πλεῖστα ἐξ αὐτῶν ἐγκλείουσιν ἐν τῇ τελευταίῳ στίχῳ καὶ τοῦ ἔτους τὴν χρονολογίαν ἐξαγομένην ἐκ τῆς ἀριθμοσεως τῆς ἀριθμητικῆς ἀξίας ἐνὸς ἐκάστου τῶν γραμμάτων ἐξ ὧν ἀποτελοῦνται αἱ λέξεις ἐκεῖναι, ὅσαι ἔπονται μετὰ τὸ ῥῆμα « ἀραχα = χρονολογεῖν » ἢ ἐν τῶν παραγόντων αὐτοῦ. Τῆς μεθόδου ταύτης τοῦ χρονολογεῖν ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις ἐγένετο πρόδος οὐκ εὐκαταφρόνητος. Ὁ ἀείμνηστος « Ἀλχάιχ Νασήφ Ἀλζαζή » ἀριστος χριστιανὸς φιλόλογος καὶ διακεκριμένος ποιητὴς τοῦ ἐκπνεύσαντος αἰῶνος, ἐπὶ τοσοῦτον ἐκαλλιέργησε τὴν μέθοδον ταύτην ὥστε δλοκλήρους μακρὰς ᾠδὰς ἐποίησε ἐχούσας τὴν αὐτὴν χρονολογίαν ἐν ἐκάστῳ ἡμιστιχίῳ ἐπαναλαμβανομένην μετὰ νέων πάντοτε λέξεων, φράσεων καὶ ἐνοιῶν, ποικίλων, ὠραίων καὶ λογικῶν. Μία ἐκ τῶν ᾠδῶν τούτων εἶναι ἐγκώμιον πρὸς τὸν τότε Σουλτάνον « Ἀbd-ούλ Ἀζίζ Χάν » συγκείμενος ἐκ στίχων 81, ὧν ἐκάστον ἡμιστιχίον ἐγκλείει τὴν χρονολογίαν τοῦ 1283 ἐγείρας· ἢ δ' ἐκ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν στίχων αὐτῆς ἀποτελουμένη ἀκροστιχίς ἀποτελεῖ δύο στίχους ἔχοντας ὀκτάκις τὴν αὐτὴν χρονολογίαν ἦτοι δις ἐν ἐκάστῳ ἡμιστιχίῳ, πρᾶγμα, ὅπερ καὶ μόνον καταδεικνύει τὴν τεραστίαν διάνοιαν τοῦ ποιητοῦ καὶ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἀξίαν.

Τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος μεγάλου φιλόλογου καὶ ποιητοῦ ὑπάρχουσι πλεῖστα ἐπιγράμματα μετὰ καὶ ἀνευ χρονολογιῶν, ἅπαντα μεγίστης σπουδαιότητος καὶ ἐξόχου λεπτότητος, δυνάμεως καὶ κάλλους ἐνοιῶν. Ἐν ἐκ τούτων εἶναι ἐπίγραμμα, ὅπερ ἐπέγραψεν ἐπὶ

(10) Ἡ τοιαύτη γραφὴ δι' ἀνεξιτήλου χρώματος μελάνης ἐπὶ διαφόρων μερῶν τοῦ σώματος καὶ δι' ἐπὶ τῶν βραχιόνων καὶ αὐτῶν τῶν προσώπων ἦν καὶ ἐξακολουθεῖ συνηθεστάτη παρὰ τοῖς Ἀραβί, ἐθεωρεῖτο δὲ καὶ θεωρεῖται ἔτι παρ' αὐτοῖς, ὡς σπουδαῖον κόσμημα.

τῆς ἰδίας αὐτοῦ εἰκόνας, καὶ οὐτινος ἢ μετάφρασις ἔχει ὡς ἑξῆς:

Εἰμι, ἀλλὰ μενεῖ μου ἡ εἰκὼν, οὐκοῦν
Θαυμάσατε, ὅπως ἡ μὲν ἀλήθεια
Παρέρχεται, ταύτης δ' ὁ τύπος ἐπιζῆ.
Τὸν θάνατον, γὰρ ἡ ζωὴ ἐπάγεται·
Εἰ οὖν τὸ ἐντετυπωμένον εἶδωλον
Ψυχὴν ἐκέκτητο, καὶ τόδ' ἔθνησκεν αὖ.

Ἐκτὸς τῶν εἰρημένων τῆς Ἀραβικῆς ποιήσεως εἰδῶν ὑπάρχει καὶ ἕτερον εἶδος ᾠδῶν, τῶν καλουμένων « Ἀραζί », αἵτινες ἔλαβον τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκ τοῦ μέτρου, ἐφ' οὗ μετροῦνται, τοῦ καλουμένου « Ράζαζ », ἔχοντος μεγάλην ὁμοιότητα πρὸς τὸ λαμβικὸν τῆς Ἑλληνικῆς τριμέτρου, ὅπερ καὶ ὄνον τῶν ποιητῶν ἀπεκάλεσαν ἕνεκα τῶν πολλῶν ἐν αὐτῷ συγκεχωρημένων ποιητικῶν ἀδειῶν, καὶ διότι μόνον ἐν αὐτῷ δύναται νὰ περιορισθῇ τὸ ὁμοιοτέλευτον ἐν τοῖς δυσὶν ἡμιστιχίοις τοῦ αὐτοῦ στίχου, πρᾶγμα, ὅπερ παρέχει σπουδαίαν εὐκολίαν εἰς τὴν ποίησιν μακρῶν ᾠδῶν χρησιμευοῦσαν κυρίως πρὸς περίληψιν γραμματικῶν, ρητορικῶν, μετρικῶν κανόνων, καὶ τινων ἄλλων ἐπιστημονικῶν γνώσεων, οἷον ἱατρικῶν, φιλοσοφικῶν, ἀστρονομικῶν καὶ τῶν τοιούτων, τοῦτο δ' ἐπὶ σκοπῷ εὐχερεστέρας ἀπομνημονεύσεως.

(ἀκολουθεῖ).

ΝΕΑ ΖΩΗ

(Ἀφιερῶνται τῇ « ΝΕΑ ΖΩΗ » Ἀλεξανδρείας,

ὡς ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ

ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει Αὐτῆς).

Ὡ! Τὸς μελιφθογγος ἠχῶ τὴν φύσιν ἐξεγείρει,
τὴν φύσιν τὴν ὑπνώττουσαν εἰς κρυερὰν ἀγκάλην;
Ὅποια ζεῖθωρος πνοὴ τὴν νάρκην παρασύρει,
Τὸς ζωογόνος θαλαπυρῆ ἀναγεννάται πάλιν;
Ὅποιον φέλιμα φερμὸν τὸ ῥόδον διανοίγει,
Καὶ ἡ νεῆσις χαρωπὴ ἀβρὰν τὴν χεῖρα τείνει
Καὶ τὴν εὐώδη του ὁσμὴν μετὰ τὴν ἰδίαν σμίγει,
Ὅπόταν ὁ φωτὸς Δοτῆρ πρὸς τὴν Ἑσπέραν κλίνει;...

Τοῦ ἔαρος εἶνε πνοή!

Τὸ Σύμπαν διατρέχει—

Ἐκ τῆς ζωῆς, νέας ζωῆς

Ἀνθοστεφῆς προέρχεται!

Νέα ζωὴ! Νεάζουσα ἐγείρεται ἡ φύσις
Καὶ τοῦ χειμῶνος τὸν βαρὺν τὸν πέπλον ἀναπάλλει·
Μακρὰν τινάσσει τὰ δεσμὰ καὶ θραύει τὰς ἀλύσεις,
Ἐκ τῆς λευκῆς σινδῶνης τῆς ἀκμαία ἀναθάλλει!

Νέα ζωὴ! τοῦ ἔαρος ἡ ζωογόνος αὔρα
Νέαν ζωὴν ἐνέπνευσεν εἰς παγετώδη στήθη,
Καὶ πλήρη ἐνθουσιασμοῦ πάλιν ὑψοῦνται γαῦρα,
Τὰ στήθη, ἃ δὲν ἔκαμψεν ἡ τοῦ χειμῶνος λήθη!

Νέα ζωὴ! εἶνε παλμὸς

Καρδίας ἀναζώσεως,

Γενναῖος ἀνατιναγμὸς

Νεότητος σφριγώσης!...

Τοῦ ἔαρος τοῦ Ἐθνικοῦ ἡ αὔρα μυροδόλος
Εἰς γῆν ὀνείρων ἐπνευσεν, εἰς χώραν ἠϊόνων,
Καὶ τὴν ἀχλὺν ἐσκέρπισεν Ἀστὴρ ἀκτινοδόλος,
Ἀχλὺν ἐπικαθήσασαν ἐπὶ σειρὰν αἰώνων...

Καὶ ἀνηγγέρθη εὐσταλῆς ἡ Ἑλληνὶς νεότης,
Εἰκὼν τοῦ ἔαρος πιστὴ, τοῦ ἔαρος τοῦ βίου!
Ὅργωσα πρὸς τὰ βέλτεστα, ὡς λύχνος φωτοδότης
Νέαν ζωὴν προσέλαβεν ἐνδόξου μεγαλείου!

Καὶ δλη σφρίγγος καὶ ἐλπίς,

Μὲ εὐσταθῆς τὸ βῆμα,

Ἀνέλαβε νέας ζωῆς

Χρυσούρες τὸ νῆμα!

Δὲν ἔδυσεν ἐπὶ στιγμὴν τὸ ἄστρον τῶν Ἑλλήνων!
Διὰ φῶς του δὲν ἐκάλυψεν ὁ ζέφρος τῶν αἰώνων!
Διὰ τῶν ἀειφώτων του παγχρύσων του ἀκτίων
Πᾶσαν τὴν γῆν ἐνέπλησεν ἀπειρῶν λαμπηδόνων!

Χειμῶν βαρὺς δὲν ἴσχυσε τὰ ἀνθή νὰ μαράνη,
Καὶ ἀναμέσον παγετῶν ἀνέθαλον ἀκμαία
Τ' ἀνθή, δι' ὧν τὴν Σύμπασαν ἐπήρηκεσε νὰ ράνη
Ἡ Ἀρούρα ἡ Ἑλληνίς, ἡ αἰώνως νέας!

Καὶ πάλιν οἱ ἀειθαλεῖς

Βλαστοὶ ἐν ἡρεμίᾳ,

Δεικνύουσι νέας ζωῆς

Εὐέλπιδα σημεῖα!...

Νέα Ζωὴ καὶ εἰς τὴν γῆν τοῦ Νείλου ἀναθάλλει,
τὴν γῆν τὴν ἐριβόλακα, τὴν γῆν τῶν Πυραμίδων!
Ἐκεῖ ἐνθα τὰ νάματα ὁ Ποταμὸς ἐκβάλλει,
Νέα ζωὴ ἀνίσταται καὶ ἐμπλεως ἐλπιδῶν!...

Καὶ πῶς εἰς μέλλον χρυσανθὲς Ἀὐτὴ νὰ μὴ ἐλ-
πίση;

Πῶς φέρελις εἰς Στάδιον ἀγώνων νὰ μὴ σπεύσῃ;...
Μὴ τῆς Ἑλλάδος ὁ Ἀστὴρ δὲν ἔχει τὴν φωτίση;
Μὴ ναὺς τὸν Νεῖλον Ἑλληνίς δὲν ἔχει διαπλεύση;

Καὶ ἂν ποτε ἀποσθεσθῆ

Ἡ φλόξ τῆς διανοίας,

Ἡ Δέλτος δὲν θ' ἀπωλεσθῆ

Ποτὲ τῆς Ἱστορίας!

Βλέπω τὴν Χώραν ἐν Αὐτῇ τῇ πλήρῃ μυστηρίου,
τὴν Χώραν τῶν ἐξήκοντα ἱστορικῶν αἰώνων!
τὴν Χώραν βλέπω τῆς Σφιγγῆς, τὴν γῆν τοῦ μεγαλείου,
τῆς Δυναστείας Φαραῶ τὸν ἐνδοξὸν τὸν Γόνον!

Νᾶμα σωτήριον αὐτῇ ἐδώρησεν ἡ φύσις
 Καὶ δαψιλῆς ἐπροίκισε με Κέρκας Ἀμαλθείας !
 Ἐνταῦθα ἐλατρεύθησαν ὁ Ὅσιρις, ἡ Ἴσις,
 Ὁ Ὄρος ὁ θεοειδῆς, μετὰ θερμῆς λατρείας !
 Κατετροπώθη ὁ Τυφῶν,
 Ὁ τοῦ ἐλέθρου Δαίμων,
 Καὶ τῶν Ὁάσεων ἡ Χθῶν
 Ἀνέπνευσεν εὐδαίμων !

Κολοσσιαῖα ἤγειραν οἱ Βασιλεῖς Μνημεῖα
 Καὶ εὐκλεεῖς κατήγαγον κατ' ἐναντίων νίκας.
 Σοφοὶ Δυνάσται εὐαγγῆ ἀνίδρυσαν « Μουσεια »
 Καὶ « Ἱατρεῖα τῆς ψυχῆς » κλεινάς « Βιβλιοθήκας ».
 Τοὺς νόμους, τὸν πολιτισμὸν, ἐκ χώρας Αἰγυπτίας
 Εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀττικῆς ὁ Κέρκωφ μεταφέρει,
 Καὶ ἡ λαμπὰς ἡ φαινή τῆς τῶν βροτῶν σοφίας
 Φωτίζει: τέως ἀγνωστα τῆς Ἰψηλοῦ μέρη !
 Τῆς Μέμφιδος καὶ τῶν Θηβῶν
 Ἡ φήμη διατρέχει
 Τὴν Γῆν, ἐφ' ἧς ὁ κολοφῶν
 Τῆς δόξης ὑπερέχει !

Ἐνταῦθα εὗρεν Ἰσραὴλ καταφυγῆς ἀγκάλην
 Ὅτε τὴν γῆν τῆς Χαναὰν κατέλιπε δρομαῖος.
 Καὶ μυριάδας σώζουσα πλάνου λαοῦ καὶ πάλιν
 Τὴν Ἐρυθρὰν διέτεμεν ἡ ράβδος Μωϋσέως.
 Τοῦ Κέκροπος ἀπόγονοι ἐνταῦθα ἐπανῆλθον,
 Διπλοῦν τὸν φέρον φέροντες μετὰ σειρὰν αἰώνων.
 Καὶ ὅτε ξένοι βάρβαροι ἐπιδρομεῖς ἐπῆλθον,
 Τὴν Αἴγυπτον διέσωσεν ἀνδρεία τῶν Ἰώνων.
 Καὶ με μελώδημα λιγύ,
 Κατέθελεν ἠχοῦσα
 Τὴν λύραν τὴν καλλιπεπῆ,
 Ἡ Ἰωνίς ἡ Μοῦσα ! . . .

Καὶ βλέπω, ναί ! Ὑπέροχον ἐκ τοῦ Βορρᾶ Ἀστέρα,
 Ὡς λύχον οὐρανόφωτον τὴν λάμπην τοῦ ἀπλοῦνα,
 Τὸν Κόσμον διατρέχοντα ὡς οὐράνια Σφαιρα,
 Καὶ με ἀκτῖνας χρυσαυγεῖς τὴν Σύμπασαν θαμβοῦντα !
 Ὁ Νεῖλος μένει ἐκθαμβος ! Μυστήριον τελεῖται . .
 Τὰ ρεῖθρά του διέρχεται ὁ Μάκεδων ὁ Ἡρώς !
 Εἰς τὰς συμφύτους ὄχθας του Ἰσόθεος ὑμνεῖται
 Καὶ ἀντηχεῖ ἡ δόξα του ἀθάνατος, ἀγήρω !
 Ἐπὶ ἀλιτραγῶν ἀκτῶν
 Ὁ Φάρος ἀναδύει
 Ὁ τῶν Ἑλλήνων Ἡγεμῶν
 Τὴν Πόλιν του ἰδρύει !

Τῆς Τέχνης τῆς Ἑλληνικῆς καὶ τῆς Σοφίας ἔδρα,
 Κλεινὸν Πανεπιστήμιον τοῦ Κόσμου ὀλοκλήρου,
 Τῶν Πτολεμαίων δέκνυται ἡ ἐνδοξος Καθέδρα !
 Ὁ Νεῖλος καταυγάζεται ὑπὸ φωτὸς ἀπείρου.
 Μὲ σεβασμὸν προσέρχεται ἡ Ρώμη ἡ ἀνδρεία !
 Ἡ Οἰκουμένη σύμπασα ἐκεῖ τὸ βλέμμα στρέφει.
 Ἡ τῶν Καισάρων Δέσποινα, ἡ Κλεοπάτρα, θεῖα,
 Μὲ Βασιλέων στέμματα τὴν κεφαλὴν τῆς στέφει !
 Ἐκ τῆς τῶν Πτολεμαίων Γῆς
 Ἀκτῖνας οὐράνας

Ἐκπέμπει Φάρος τηλαυγῆς
 Ὁ τῆς Ἀλεξανδρείας !

Ἐκ Γῆς Αἰγύπτου ὁ ΓΙΟΣ ἐπὶ Σ τ α υ ρ ὶ ν καλεῖται !
 Ἐκεῖ τὰ θεῖα ρήματα τοῦ θεοῦ διδασκάλου
 Τὴν Γῆν εὐρίσκουν γόνιμον καὶ ὡς Θεὸς ὑμνεῖται,
 Ἐν μέσῳ διεγέρσεως πανδαιμονίου σάλου !
 Ἡ Μάρτυς τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἡ τλήμων Ἰπατία,
 Τῶν Ὀλυμπίων τῶν θεῶν ὑπερμαχεῖ ματαίως !
 Εἰς τοὺς Βωμούς των ὕστατον προσφέρεται λατρεία—
 Τὰ βᾶθρα των σαλεύονται . . . Καὶ πίπτουσι μοιραίως.
 Ὁ Ὀλυμπος, ὁ Γολγοθᾶς,
 Εἰς ἔν ἐκεῖ ἐνοῦνται !
 Ἡ Παλαιστίνη, ἡ Ἑλλάς,
 Μ' ἔν ὄνομα καλοῦνται !

Τῶν Ἀσκητῶν καὶ Μοναχῶν τὰ εὐσεβῆ τὰ πλήθη
 Εἰς τὴν φιλίαν Αἴγυπτον προσέδραμον ἀθρόα !
 Ἄν τῆς Ἑλλάδος τοὺς θεοὺς ἐκάλυψεν ἡ λήθη,
 Δὲν ἠφανίσθησαν ποσῶς τὰ Ἡθῆ τὰ πατρῶα !
 Ὑπὸ τὴν νέαν του μορφῆν ἀναβλαστάνει πάλιν
 Τὸ ἀνθος τὸ καλλιμορφον κ' εὐδυτενὲς ὑφούται !
 Εἰς τὴν τοῦ Μακεδονικοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀγκάλην
 Ὁ θεῖος Χριστιανικὸς Ἑλληνισμὸς ἀπλοῦται !
 Οἱ Θεολόγοι καὶ Σοφοὶ
 Διδάσκουν ἐν συμποσίῳ,
 Οἱ Ἑλληνες Χριστιανοὶ
 Βιοῦν ἐν ἀρμονίᾳ ! . . .

Πλὴν τίς παράφρωνος ἠχώ διήκει τὸν αἰθέρα;
 Ὡ ! τίς κρωγμὸς ἀπαίσιος ἐκρήγγυται βαρβάρων ;
 Προβάλλει ἐξ Ἀνατολῶν οὐχὶ φωτὸς Ἡμέρα,
 Πλὴν Σ κ ὅ τ ο ς καταχθόνιον μελάντερον Ταρτάρων !
 Μὲ νέφη συγκαλύπτεται ἡ Χώρα τοῦ Ἡλίου
 Πολεμισταὶ αἰμοδιψεῖς προτείνουσι φόνου ξίφη !
 Οἰκτρῶς κατακρημνίζεται ἡ Δῆς τῆς Ἰψηλοῦ,
 Καὶ ἐπιπίπτου κατ' αὐτῆς τὰ τῶν κοράκιων στίφη !
 Αἶ ! Αἶ ! τῆς τύχης τῆς οἰκτρᾶς !
 Φεῦ ! Δυστυχίας βᾶθους !
 Φεῦ ! φεῦ ! τῆς Μοίρας τῆς σκληρᾶς,
 Τοῦ τῶν Ἑλλήνων πάθους ! . . .

Τῆς Μεσογείου τὰς ἀκτὰς φιλοῦν σπινθηροβόλα
 Τ' ἀφροσιτεφῆ τὰ κύματα— Ὑπὸ φλογῶν κυκλοῦνται
 Καὶ λάμπουτ' ἀπαστράπτουσι τὰ πέριξ φωτοβόλα—
 Τοῦ ποταμοῦ τὰ ὕδατα χρυσολαμπῆ δινοῦνται ! . . .
 Μὴ τὴν ἐσχάτην λάμπην τοῦ Ὁ Φάρος ἀναδίδῃ ;
 Μὴ ἐκ Βορρᾶ λαμπρὸς Ἀστὴρ ἀντανατέλλῃ νέος ;
 Μὴ Σέλας οὐρανόφωτον πυρὸς χροιάν προσδίδῃ,
 Ἡ μὴ διὰ ττων τις ἀστὴρ διέρχεται δρομαῖος ; . . .
 Τὸν νεφελώδη οὐρανὸν
 Οὐδεὶς ἀστὴρ φωτίζει,
 Καὶ οὐδὲν Σέλας φαεινὸν
 Τὸ Κνέφας του σκορπίζει !

Υἱὸς τοῦ σκότους τῆς νυκτὸς, κατακτητῆς ἀλλόφρων,
 Πυρὸν κρατῶν ἐλέθριον εἰς χεῖρα μαιφόνον,

Τὸ πῦρ ἐμβάλλει εἰς τὸ φῶς ! Ἀνάλγητος καὶ πρόφρων,
 Καταδῆοι τὸ Σέμιναμα πολλῶν λαμπρῶν αἰώνων !
 Ἐπισκοπεῖ τοῦ πνεύματος τῆς θείας λαμπηρόνος
 Τὴν λάμπην τὴν ἀστροφεγγῆ μετὰ χαρᾶς ἀγρίας
 Ὁ φωτισθεὶς ὁ Ὁμᾶρ τῆς Ἀραβίας γόνος,
 « Βιβλιοθήκην » πυρπολεῖ τὴν τῆς Ἀλεξανδρείας !
 Τὸ Σκότος πυρπολεῖ τὸ Φῶς !
 Καὶ ἐκ τοῦ Σεραπείου,
 Πυκνὸς καλεῖται σκοτασμὸς
 Τὴν Γῆν τοῦ μαρτυρίου !

Καὶ ἦτο ἐπικήδειος λαμπὰς ἡ φλόξ ἐκεῖνη !
 Λαμπὰς ἡ προμηνύουσα τοῦ τάφου τὴν σκοτεῖαν . . .
 Μηνσεῖδης καὶ ἐρυθρᾶ προβάλλει ἡ Σελήνη
 Καὶ ἀντηχοῦν Ἀλαλαγμοὶ ἀνά τὴν Αἴγυπτίαν !
 Ἐν μέσῳ τοῦ παμμέλανος καπνοῦ τῶν καιομένων
 Βιβλίων, ἄτινα τὴν Γῆν με φῶς εἶχον φωτίσθη,
 Κραυγάζει ὑπερφύλαξ τὴν σπάθην του κραδαίνων :
 « Αἱ Βίβλοι κατεκάησαν ! Ἡ Βίβλος μας ἄς ζήσῃ ! »
 Καὶ ἀνυψώθη ἀπηγῆς
 Ἡ σπάθη, ἀπαισία !
 Καὶ ἔπεσεν ἀνηλεῆς,
 Τυφλὴ ἐν τῇ σκοτεῖᾳ !

Τὸ τραῦμα ἦτο καίριον ! Βαρεῖα ἡ ὁδὸν !
 Ἡ Μοῦσα περιέπεσεν εἰς σιωπὴν βαθεῖαν.
 Καὶ ἄφωνος, ἀνιαρὰ τὸ βῆμα κατευθύνει
 Πρὸς Χώρας ξένας, φεύγουσα τὴν ἄξενον Σκοτεῖαν . . .
 Ἄλλ' ἀτελεύτητος ἡ Νύξ ἐκεῖνη ἡ ἀγρία
 Δὲν εἶμαρτο νὰ καταστῇ ! Δὲν ἦτο πεπρωμένον
 Ν' ἀποσβεσθῇ διὰ παντὸς ἡ λάμπις ἡ ἀγία,
 Κ' αἰώνιον ἐν Ὄνομα νὰ μένῃ τεθαμμένον ! . . .
 Τὴν κοιμωμένην ἐξυπνᾷ
 Βουχώμενος εἰς Λέων—
 Νέος Ἀστὴρ ἀπὸ Βορρᾶ,
 Ὁ Μέγας Ναπολέων !

Καὶ Ἡρώς πάλιν Μακεδῶν, υἱὸς τοῦ Ἀλιέως,
 Ὡς ἀθλοφόρος Ἡρακλῆς, ἀπὸ δεινῶν παντοίων
 Τὴν Αἴγυπτον ἐλευθεροῖ, καινὸν προσάπτων κλέος
 Καὶ νέας πόλεις ἀνορθῶν ἐπὶ τῶν ἑρείπιων !
 Νέας ζωῆς σωτήριος πνοὴ καὶ πάλιν πνέει,
 Μακρὰν ἀποτινάσσειται ὁ λήθαργος αἰώνων,
 Ὁ Νεῖλος ἀνακουφισθεὶς ἀσμένως ἀναπνέει,
 Ἡ Μοῦσα ἐπανερχεται μετὰ τῶν Λαμπηρόνων . .
 Ὁ Φάρος φέγγει ζωηρῶς
 Ἀπὸ τῆς παραλίας
 Καὶ νέον προσλαμβάνει Φῶς
 Ἀπὸ τῆς Ἑσπερίας !

Σιγῶσι τὰ φρυγμάματα τῶν ἐκ τῆς Ἄγαρ νόθων . .
 Ἡ Χώρα ἐξανίσταται ἐν νέᾳ ἀμφιέσει,
 Νέα ὁδὸς ἀνοίγεται προαιωνίων πόθων,
 Τῶν εὐγενῶν Κοπτῶν ἡ Γῆ προκόπτει ἐν ἀνέσει.
 Πολιτισμοῦ κοινωφελοῦς καθίσταται Ἑστία—
 Μὲ ἀγαθὰ ἡ Ἀλβίων τὴν Αἴγυπτίαν ἔκινει—
 Αἱ Τέχναι καὶ τὰ Γράμματα ἀνοῦν ἐν ἀρμονίᾳ—
 Τὴν γῆν ὁ Κουανόλευκος ὁ Ποταμὸς λιπαίνει.

Ἀκμαία πάλιν, ἀνθηρὰ
 Ἡ Χώρα ἀνορθοῦται,
 Καὶ τρισευδαίμων, λιπαρὰ,
 Πολλῶν δεινῶν λυτροῦται . . .

Οἱ εὐγενεῖς ἀπόγονοι ἐκεῖνων, ὧν τὸ κλέος,
 Ἀνύψωσεν εἰς ὕψιστον περιωπῆς σημεῖον
 Τὴν Γῆν, ἐφ' ἧς περίλαμπρος ἀντανατέλλει Ἡρώς,
 Νῦν δέκνυνται ἐπάξιοι δικαίων προνομίων !
 Καὶ τὰ χρυσὰ τὰ γράμματα, δι' ὧν ἡ Ἱστορία
 Τὴν Δέλτον τῆς ἀνέγραψεν ἐπὶ σειρὰν αἰώνων,
 Θὰ μένουσιν ἀνεξίτηλα ἐν ὄσφ' ἐν εὐχλείᾳ
 Παγκόσμιον τὸ ὄνομα ἠχεῖ τῶν Μακεδόνων !
 Καὶ εἶνε Ἑλληνίς πνοή
 Ἡ πνεύουσα καὶ πάλιν !
 Προβάλλει « Νέα » ἡ « Ζωή »
 Εἰς ὑπερ ὄλων Πάλην ! . . .

Εὐρύτατον ἐκτείνεται τὸ Στάδιον ἀγώνων !
 Τὸ πλῆθος εἶνε ἀπειρὸν βαρβάρων πολεμίων,
 Αἱ χῶραι ἐπλημμύρησαν ἀρπάγων λυμεῶνων . . .
 Καὶ εἶνε Ἰερὸς ἀγὼν, ἀγὼν ὑπὲρ πατέρων ! . .
 Χαρᾶς τὸ Πανελλήνιον πληροῦται ὅτε νέοι
 Βλαστοὶ ἀκμαῖοι, θαλεροὶ, ἔπου τῆς γῆς προβάλλου
 Εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν Κοινὸν φερέλπιδες, γενναῖοι,
 Κ' εὐγνώμονες τὸν πάτριον τὸν φόρον καταβάλλου !
 Εἰς νέαν, ἀνθηρὰν ζωὴν
 Καὶ ἡ Ἑλλάς ἐλπίζει,
 Ὅτε τὴν « Νέα » τὴν « Ζωή »
 Μὲ τέρψιν ἀντικρύζει ! . . .

Ὡ ! Δὲν ἐσβέσθη ὁ λαμπτήρ ἡρώων ἡμιθέων !
 Δὲν ἔδυσεν εἰς ἀχανεὶς τὸ Ἄστρον τῶν Ἑλλήνων,
 Οὐδ' ὁ Σαμοῦμ ἐμάρανε τὴν Γῆν τῶν Πτολεμαίων !
 Ἀνέθαλον οἱ εὐγενεῖς ἀπόγονοι ἐκεῖνων . . .
 Ὁρατὸν προμηνύεται τὸ νέον Ἑαρ πάλιν !
 Ὡ νέοι εἰς τὸ Ἐργὸν σας εὐέλπιδες χωρεῖτε !
 Ἀνένδοτοι ἐμμεῖνατε εἰς τὴν γενναίαν Πάλην,
 Μὲ βῆμα εὐσταθές, στερεόν, ἐπὶ τὰ πρόσω ἴτε !
 Καὶ ἔστω Ἑλληνίς φωνή
 Τὸ Ἐγερτήριόν σας !
 Ἀείζωος « Νέα Ζωή »
 Τὸ θεῖον Σύμβολόν σας ! . . .

Ἐν Θεσσαλονίκῃ Ὀκτώβριος 1904.

Κωνσταντῖνος Ἰ. Σταυροπούλου

ΒΡΑΧΜΑΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

(Παράδοσις)

Α'. — 'Η Δημιουργία τοῦ Κόσμου.

Β'. — 'Η Δημιουργία τῆς Γυναίκος.

ΜΕΡΟΣ Α'.

'Η Δημιουργία τοῦ Κόσμου

Ὁ Βράχμας—ὁ θεὸς τῶν Κιτρίνων—δημιουργήσας τὸν Κόσμον—τὸ Ἄπειρον—ἠθέλησε, κατόπιν, νὰ καλλύῃ τούτον καί, ἐκ τῶν πολλῶν ἐν τῇ κτίσει φυτῶν καὶ ἐντόμων καὶ πτηνῶν καὶ κτηνῶν, ἐμελέτησε καὶ κατεσκεύασε διὰ διαφόρων προηγουμένως μεταμορφώσεων τὸν ἄνθρωπον! Ἡ Γῆ ἦτο τότε ἀκόμη εἰς μέγας ἀνευ ζωῆς Παράδεισος. Αἱ θάλασσαι γαλήναι ἀντικατώπριζον τὴν ωραιότητα τῶν πέριξ καταφύτων ὄρεων, αὐραὶ δὲ μυρβέσσαι ἔπνεον συνεχῶς καὶ ἐπλήθρουν ἠδέας καὶ εὐφροσύνου ὁσμῆς τὴν ἀτμόσφαιραν τὰ θηρία καὶ τὰ ἔρπετά καὶ τὰ πτηνὰ εἶθον κάκειθεν ἔτρεχον καὶ εἶπρον καὶ ἔπταντο, ἐνῶ ἀνωθεν ὁ ἔναστρος οὐρανὸς διαυγῆς ὡς βλέμμα ἀθώως παρθένου, ἐσκόρπιζε περὶ τὴν σπαργώσαν φύσιν τὴν ἡδονὴν καὶ τὸ θάλλπος. Αἱ νύκτες μαγικαὶ καὶ μυστηριώδεις ὡς ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἐξηπλοῦντο πάντοτε ἐπὶ τῆς γῆνης σφαίρας ὅτε μὲν ρεμβώδεις ἢ ἀγριαὶ καὶ ἀπείσιαι, ὅτε δὲ ριγηλαὶ καὶ ἀπαλαί, ὡς θωπεῖαι Σειρίνων, καὶ κατὰλευκοὶ ἐκ τοῦ Σεληνιαίου φωτός!... Κάλλος καὶ ζωὴ ἐδασίλευε, τότε, πανταχοῦ καὶ μόνος ὁ γῆϊνος τῶν πάντων βασιλεὺς Ἄνθρωπος ὑπελείπετο νὰ δημιουργηθῆ καὶ ἐδημιουργηθῆ.

Τὸν ἄνθρωπον, δημιουργηθέντα, ὡς ἀρξάμενοι εἶπομεν, ἐθῆκεν ὁ Βράχμας νὰ ζῆ εἰς λειμῶνα καταυγαζόμενον ἀπὸ ἥλιον καὶ ἀνθη καὶ πτηνὰ καὶ χαρμονὰς ποικίλας, ἐναντι δὲ τοῦ λειμῶνος τούτου ἐδημιούργησεν ἕτερον, ἐνθα φῶς κυανοῦν καὶ ἦχοι μόνον ἀρμονικοὶ καὶ ἠδύτατοι ἤκουοντο, καθιστώντες τὴν ἐκεῖ διαμονὴν μάγον. Εἰς τὸν λειμῶνα τούτον οὐδενὶ ἐπετρέπετο ἡ κατοικία. Ὁ πρῶτος λειμῶν ἦτο τῆς Ζωῆς, ὁ δεύτερος τῆς Ἀναπαύσεως!...

Πλὴν, φεῦ! ἀκόρετος καὶ ἀνυπόμονος καὶ ἐρευνητικὸς ἀείποτε ὁ ἄνθρωπος, παρὰ τὴν διαταγὴν τοῦ Βράχμα, ὑπεισῆλθε καὶ εἰς τὸν ἀπηγορευμένον λειμῶνα, οὐδεὶς δὲ ἐκ τῶν εἰσερχομένων ἐκεῖ ἐπέστρεψε, δι' ὃ καὶ ὄλοι ἐκ τοῦ λειμῶνος τῆς ζωῆς μετηνάστευσον εἰς τὸν ἕτερον! Εὕρισκον ἐκεῖ ἀνάπαυσιν!

Ἡ ἀθρόα ὄμως αὐτὴ ἀπὸ τοῦ λειμῶνος τῆς ζωῆς μετανάστευσις τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸν ἕτερον ἀπήλπισε τὸν Βράχμαν—διότι σχεδὸν ἡ Ζωὴ ἐξέλιπε!—Μετεκάλεσε λοιπὸν παρ' ἑαυτῶ τὸν Διοικητὴν τοῦ λειμῶνος τῆς Ζωῆς Δρίχην (Πόνον) καὶ τῷ ἐξήτει τὸν λό-

γον ἔνεκεν τοῦ ὁποῦ ὁ λειμῶν τῆς Ζωῆς σχεδὸν ἠρημώθη!

— Μεγάλε Βράχμα, ἀπήντησεν ὁ Δρίχης, οἱ ἄνθρωποι δὲν εὐχαριστοῦνται νὰ ζῶσιν εἰς τὸν λειμῶνά μου, διότι εὕρισκον ἀναπαυτικώτερον τὸν ἄλλον λειμῶνα.

— Ἐμμεῖνε κάνεις εἰς τὸν λειμῶνά Σου; ἠρώτησεν ὁ Βράχμας.

— Ναι, δύο μόνον, εἰς ἀνὴρ καὶ μία γυνή.

— Καλά, ἀπήντησεν ὁ Βράχμας, κάτελθε καὶ ἐφεξῆς θὰ παύσῃ ἡ μετανάστευσις εἰς τὸν ἄλλον λειμῶνα!

— Ἀλλὰ πῶς θὰ παύσῃ, ἐπείπεν εὐλαθῶς ὁ Δρίχης (ὁ Πόνος), ἀφοῦ δὲν ὑπάρχουσιν ἄλλοι διὰ νὰ φύγουν!

— Θὰ γίνωσι καὶ θὰ παράγωνται ἄλλοι συνεχῶς, ἀπήντησεν ἐπιτακτικῶς ὁ Βράχμας, καὶ ἐξηφανίσθη εἰς ἀπλετον φῶς κυανῆς καὶ κιτρίνης ἀποχρώσεως.

Κατελθὼν ἐν τῷ λειμῶνί του ὁ Δρίχης εὖρε δημιουργηθέντα παρὰ τοῦ Βράχμα τὸν Ἐρωτα, τὸν Ἄγγελον τούτον τῆς Χαρᾶς καὶ τῆς Ζωῆς, καὶ οὕτω ἀγαπῶντες ἀλλήλους οἱ ἄνθρωποι ἐπολλαπλασιάζοντο συνεχῶς, ἀποφεύγοντες νὰ μεταναστεύωσιν εἰς τὸν ἕτερον λειμῶνα, ἵνα μὴ ὁ εἰς ἀπολέσῃ τὸν ἄλλον, καὶ διότι οὐδεὶς ὑπῆρχε λόγος νὰ ἐπιζητῶσιν ἄλλην γοητευτικώτεραν ζωὴν, ἀφοῦ ἔζων τὴν ἠδαιαν ζωὴν τοῦ Ἐρωτος, ἧτις περικλείει ὅλην τὴν εὐδαιμονίαν τῆς Χαρᾶς καὶ τῆς Ἀπολαύσεως.

Δὲν παρήλθεν ὅμως πολὺς χρόνος καὶ μίαν ἡμέραν ὁ Δρίχης προσεύχεται καὶ ζητεῖ παρὰ τοῦ Ἀρχοντός του Βράχμα ἀκρόασιν διὰ νέον μέγα κακόν, ὅπερ ἤρχισε νὰ μαστίζῃ τοὺς βιοῦντας ἐν τῷ λειμῶνί τῆς Ζωῆς. Ὁ Βράχμας ἐδέχθη εἰς τοὺς οὐρανούς τὸν Δρίχην.

— Τί νέα ἀπὸ τὸ Βασίλειον τῆς Ζωῆς; ἠρώτησεν ὁ Βράχμας.

— Τὸ φάρμακον τοῦ Ἐρωτος ἐθεράπευσε τὸ κακὸν τῆς μεταναστεύσεως, ἀλλ' ἤδη μαστίζεται ἡ Ἀνθρωπότης ὑπὸ ἄλλου δεινοῦ.

— Ποῖον εἶναι τούτο; ἠρώτησεν ὁ Βράχμας.

— Οἱ ἄνθρωποι ἐπολλαπλασιάσθησαν καὶ μὴ ἔχοντες πῶς νὰ περνοῦν τὰς ὥρας τῶν ὀργιάζου, κτυπῶντες, φονεύοντες, κλεπτόμενοι!...

— Καλά, ἐνόησα, πῆγαινε καὶ τὸ κακὸν ἐθεραπύθη ἤδη, εἶπεν ὁ Βράχμας.

Ἐχαιρέτησεν ὁ Δρίχης καὶ ἔφυγε διὰ τὴν Γῆν, ἐνῶ ὁ Βράχμας ἐξηφανίσθη ἐν μέσῳ ἀτμῶν ποικίλων ἀρωμάτων καὶ σπινθήρων, ἀπαυγαζόντων ἠλεκτρῶδη φέγγη.

Κατελθὼν ἐπὶ Γῆς ὁ Δρίχης εὖρε δημιουργηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Βράχμα τὴν Ἐργασίαν καὶ οὕτως οἱ ἄνθρωποι διὰ τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Ἐργασίας ἔζων ζωὴν οὐρανίαν, διότι ἡ ἐργασία οὐ μόνον δὲν ἐδίδεν αὐτοῖς καιρὸν ἵν' ἀκολασταίνωσιν, ἀλλὰ τὸναντίον παρέσχεον αὐτοῖς πάντα τὰ ἀγαθὰ.

Δὲν παρήλθεν ὅμως πολὺς πάλιν χρόνος καὶ πάντες οἱ ἐπὶ Γῆς οἰκοῦντες, οὐρλιάζοντες καὶ μαινόμενοι, ὡς τῶν μεγάλων θαλασσῶν τὰ κύματα ἔταν τὰ ἐξεγείρη

τῆς γαλήνης τῶν ἰσχυρῶν ἀνέμων ἢ ἀτίθασος ἰσχύος, παρουσιάζονται πρὸ τοῦ Δρίχη.

— «Ἡ Ζωή, θεέ, εἶναι πικρά, πικρὰ πολὺ! ἔλεος! ἔλεος!» ἐφώναζον ἀλλοφρονούντες καὶ ἐξαλλοὶ ἐκ τῆς ὀδύνης!... Πόσον εἶχον δίκαιον! τί πρὸς τὴν περικλεισμένην ἐν τῇ ζωῇ ὀδύνην ἢ μικρὰ χαρὰ τοῦ βίου; Αἱ στιγμαὶ τῆς ζωῆς μας ἀνταλλάσσονται εἰς βαθμὸν δυσανάλογον μὲ πόνον καὶ μέλωτα. Ἡ ἀνθρώπινος ζωὴ ἔχει μικρὰς πάντοτε στιγμὰς εὐτυχίας καὶ χαρᾶς, ἡμέρας δὲ μακρὰς θλίψεων καὶ ἄλγους. Μίαν στιγμὴν εὐδαιμονίας, φεῦ, τὴν ἀνταλλάσσομεν πλειστάκις οἱ ἄνθρωποι μὲ δισμυρίας στιγμὰς ὀδύνης καὶ δεκασμυρίας δακρύων καὶ στεναγμῶν. Τί ἢ μικρὰ τοῦ βίου ἡμῶν καὶ ἀστραπιαίας παχύτητος χαρὰ, πρὸ τοῦ πόνου τοῦ ἀνεξαντλήτου τῆς ψυχῆς, τοῦ μόχθου τῆς κοπώσεως, τοῦ ἀχθους τῆς ἀντιλήψεως, τοῦ ἄλγους τῆς καρδίας καὶ τῶν πολυαριθμῶν καὶ ποικίλων ἄλλων δοκιμασιῶν τῆς καθ' ἡμῶν εἰμαρμένης;... ὦ! πόσον εἶχον δίκαιον οἱ ἄνθρωποι αἰτούμενοι παρὰ τοῦ Βράχμα ἔλεος, διὰ τὴν ὀδύνην τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς!

— «Ἡ Ζωή, ἀντιπρόσωπε τοῦ Μεγάλου Βράχμα, εἶναι πικρά, ἔχει θλίψεις, ἔχει ἄλγη, θέλωμεν ἀνακούφισιν!» ἀνέκραζον πάντοτε οἱ συναθροισθέντες ἄνθρωποι πρὸς τὸν Δρίχην.

— Πηγαίνετε, εἶπεν αὐτοῖς οὗτος καὶ θὰ παρακαλέσω τὸν Μεγάλον καὶ Οἰκτίρμονα Θεόν μας Βράχμαν νὰ λάβῃ πρόνοιαν καὶ διὰ τὰ νέα ταῦτα δεινά σας.

Ἀπεχώρησαν οὕτω τότε τὰ πλήθη ἐνῶ ὁ Δρίχης, πτερβεῖς ἐφέρετο στροβιλιζόμενος ὡς ἀτιμὸς εἰς τὸ κενόν, πρὸς τὸν Βράχμαν.

Εἶδε πόρρωθεν ὁ Βράχμας τὸν Δρίχην καὶ μειδιάσας μειδίαμα θείας ὑπερηφανείας καὶ θριάμβου, εἶπε καθ' ἑαυτὸν.

— Πάλιν οἱ θνητοὶ ἐπανεστάτησαν! Καθ' ἐκάστην καὶ νέα εὕρισκον κατὰ τῆς Δημιουργίας μου παράπονα!... Πρέπει νὰ θεραπεύσω ὅτι ζητοῦσιν ἢ νὰ κωφεύσω καὶ νὰ τοὺς ἀψήσω ἀνοικτιμιῶνως εἰς τὸ ἔλεος τῆς δυστυχίας των!... Ἀλλ' εἶναι πάλιν δίκαιον καὶ θεῖον νὰ ἐγκαταλείψω τοὺς δυσμοῖρους τούτους εἰς τὸ ἔρεβος τῆς φρίκης καὶ ὀδύνης, ἀφοῦ δύναμαι νὰ πράξω τὸ πᾶν ὑπὲρ αὐτῶν;

Ἐσκέφθη οὕτω ἐπὶ μακρὸν ὁ Βράχμας καὶ ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζεν ὁ Δρίχης ἐπὶ τοσοῦτον οὗτος ἀνησύχει καὶ περιεδινούντο ἐν τῇ ψυχῇ του πυρὰὶ ὀλόκληροι σκέψων, ἐνῶ περὶ αὐτὸν ἠσθάνετο νὰ πτερυγίζωσι στοναχαὶ καὶ γόοι καὶ ὀδύνη καὶ νὰ βρέχωνται οἱ οὐράνιοι θόλοι ἀπὸ ἀτμούς δακρύων. Ἦσαν οἱ γόοι καὶ τὰ δάκρυα τῶν ἐπὶ γῆς θνητῶν!... Συνεκινήθη ὁ Βράχμας καὶ κινήσας σπασμωδικῶς περὶ τὸ κενὸν τὰς χεῖρας καὶ πιάσας εἶτα τὸ μέτωπον,

— Ναι, εἶπεν, ἀποφασιστικῶς, ναι, πρέπει νὰ θεραπεύῃ τις ἢ μετριάζῃ, ὅπως δῆποτε δύναται, τὸ κακόν, ὅπερ σφίγγει καὶ πνίγει ἢ προξενεῖ λύπην καὶ πόνον εἰς τὸν ἄλλον... ναι!... ὅτι καὶ ἂν ζητεῖτε ἄνθρωποι, ἔλα θὰ τὰ θεραπεύσω, διότι, ἐγώ, ὁ Βράχμας ὁ Θεὸς τοῦ Παντός, γνωρίζω νὰ αἰσθάνωμαι, ὡς

Πατὴρ τοῦ Σύμπαντος, πόσον τὸ ἄλγος τῆς ζωῆς τῶν τέκνων εἶναι πικρὸν.

Ἐνῶ ταῦτα διελογίζετο ὁ Μέγας Βράχμας, κατέφθασεν ὁ Δρίχης.

— Σπεῦσε, Δρίχη, καὶ λέγε μοι, τί οἱ ἄνθρωποι ζητοῦσι!

— Μεγάλε, Δημιουργέ, εὐλαδέστατα χαιρετῶν ἀπήντησεν ὁ Δρίχης, οἱ ἄνθρωποι εὕρισκον τὴν ζωὴν πικράν, ἀλγεινοτάτην, καταπονοῦνται ἐκ τῶν ἀσθενειῶν, τῆς ἐργασίας, τῶν πολλῶν ἄλλων πικριῶν τῆς ζωῆς, καὶ εὐλαθῶς ἐπιζητοῦσιν ἀνακούφισιν παρ' Ἰμῶν.

— Ἐχουσι δίκαιον, ἀπήντησεν ὁ Βράχμας Πολὺ δίκαιον! Γνωρίζω ἔλας ἐγὼ τὰς πικρίας τῆς ζωῆς... ἀλλ' ἔστω, πρὸς γνώσιν Σου, Δρίχη, ὅτι ἡ πικρία τῆς ζωῆς εἶναι τι ἀναγκαῖον διὰ τὴν ὑπαρξίν τοῦ Κόσμου καὶ τὴν ἐν γένει ἐξέλιξιν τῶν μετέπειτα τυχῶν τῶν ὄντων, οὐχ' ἦττον κάτελθε εἰς τὴν Γῆν καὶ διαβεβαίωσον τοὺς ἀνθρώπους ὅτι ἐφεξῆς τὸ ἦμισυ τοῦ χρόνου τῆς ζωῆς των θὰ διαθέσω ν' ἀναπαύωνται καὶ λησμονῶσι.

— Θὰ δημιουργήσω κατὰ ἕπερ θὰ κρατῆ τὸν ἄνθρωπον ἐν τῇ ζωῇ μὲν, ἀλλὰ νεκρὸν συγχρόνως. Θὰ συγκεράσω τὴν Ζῆν μὲ τὴν Ἀνάπαυσιν. Ἄγε λοιπὸν εἰς τὴν Γῆν καὶ ἀγγεῖλον τοῖς ἀνθρώποις ὅτι ἐδημιούργησα ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ὑπὲρ αὐτῶν, τὸν Ἰπνον.

Ἐξήστραψαν ἐκ χαρᾶς τότε οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Δρίχη, καὶ ἔσπευσε νὰ κατέλθῃ ἐπὶ Γῆς, ἐνῶ ὁ Βράχμας, φερόμενος ὑπὸ φωταυγαίων φανταστικῆς ἀποχρώσεως καὶ ἦχων ὄνειρώδους ὕψης, ἀνῆρχετο τὰ πανύψηλα τῶν οὐρανίων θόλων δώματα.

Οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ Γῆς ἀνέμενον τὸν Δρίχην, ἀνυπομονοῦντες νὰ μάθωσιν ἂν ὁ Θεὸς εἰσήκουσε τῆς δεήσεώς των. Ἄμα τῇ θεᾷ λοιπὸν τοῦ Δρίχη κατερχομένου ἀπὸ τοῦ Ἄνω Χόους, ὄλοι οἱ ἐπὶ Γῆς, μὲ ἰαχὰς ἄλγους, συνηθροίσθησαν καὶ διηρώτων τί ὁ Θεὸς ὑπὲρ αὐτῶν διάταξεν. Ὁ Δρίχης ἐν μέσῳ τοῦ τόσο συνοστισμοῦ καὶ τοῦ δαιμονιώδους σάλου, ἀδύνατον ἦτο νὰ εἴπῃ τι αὐτοῖς καὶ ἀκουσθῆ. Ἐνευσεν ὅθεν αὐτοῖς σιγὴν καὶ μετὰ μήκιστον χρόνον ἠδυνήθη νὰ διαλαλήσῃ αὐτοῖς τὴν εὐεργετικὴν ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος ἀπόφασιν τοῦ Δημιουργοῦ Βράχμα. Ἰαχὰι τότε καὶ χαρᾶς φωναὶ ποικίλαι διέσχισαν τοὺς Αἰθέρας καὶ ἀπὸ ἔλα τὰ σημεῖα τῆς οἰκουμένης Γῆς οὐδὲν ἄλλο ἤκούε τις ἢ τὰς φωνὰς τῶν θνητῶν ἑορταζόντων τοῦ Βράχμα τὴν Ἀγαθότητα καὶ Πρόνοιαν ὑπὲρ τῆς Ἀνθρωπότητος.

Εἶδεν οὐρανῶθεν ὁ Βράχμας τοῦ κόσμου τούτου τὴν λατρείαν πρὸς Αὐτὸν καὶ συναισθανθεὶς ὅπόσον εἶναι εὐφρόσυνον τὸ καλὸν ἔταν τὸ πράττει τις, εἶπεν:

— Πόσον, καὶ Θεὸς ἐτι ὦν, λυπηρῶμαι, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐνόσω ζῶσιν οὐδέποτε θὰ ὦσιν εὐτυχεῖς! ὦ, πόσον ἐλανθασθῆν δούς τοῖς ἀνθρώποις καρδίαν, νοῦν καὶ ψυχὴν!... Ταλαίπωροι ἄνθρωποι!... εἶθε ὅμως ν' ἀρκεσθῆτε εἰς ὅ,τι δῶρον ἐδώρησα ὑμῖν μέχρι σήμε-

ρον, διότι ἂν τι πλέον ζητήσητε, μὴ δυνάμενοι νὰ ὑφίστασθε συνεχῶς τὴν ζωὴν, τότε, φεῦ, θὰ δημιουργήσω σημεῖον τέρατος τοῦ βίου!...

Παρήλθον ἔκτοτε μακροὶ χρόνοι καθ' οὓς ἡ Ἀνθρωπότης ἔζη σχετικῶς ἤρεμος. Οὐχ ἦρταν, διότι δὲν εἶναι ποτὲ ὠραῖον οὐδὲ ἤρεμον, ἔ, τι περιβάλλει ἡ ὀδύνη, ἔξανέστησαν βραδύτερον πάλιν οἱ ἄνθρωποι! Ὁ ὕπνος ὁ λυσίπονος, ὁ ὕπνος ὁ ἤρεμος, ὁ ὕπνος ὁ ἡδῶνων τὴν ψυχὴν καὶ ἀναπαύων τὸ καταπεπονημένον σῶμα δὲν ἤρκει εἰς ἀνακούφισιν τῆς ζωῆς, διότι ὀλονὲν αὕτη ἔμαστιζέτο ἀπὸ τὰς πικρίας καὶ τὰς ὀδύνας, αἵτινες ἀληθῶς μὲν φυγαδεύονται πολλὰκις διὰ τοῦ ὕπνου, πλὴν καὶ πάλιν ἐπανέρχονται! Ἐπὶ πλέον αἱ σημαντικαὶ ὀδύνη, τὰ ὄνειρα, οἱ λοιμοί, τ' ἀτυχήματα καὶ λοιπὰ δεινά, ἃ μαστίζουσι τὸν βίον, ἐξήγειραν πάλιν τὴν ἀνθρωπότητα καὶ μίαν ὠραίαν ἀλλήν ἡμέραν συναθροισθέντα πάλιν τὰ πλήθη, μὲ κραυγὰς ἀπελπίστας καὶ προσευχὰς, ἐζήτουν παρὰ τοῦ Βράχμα σωτηρίαν!

— Τὰ τέκνα μου μὲ φωνάζουν πάλιν, εἶπεν ὁ Βράχμας!... Ἐνωσὶ τί θέλουν! δὲν εἶναι εὐχρηστος αὐτοῖς ἡ διαρκὴς ζωὴ!

Ἐνῶ ταῦτα διελογίζετο ὁ Βράχμας, καταφθάνει εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ἀπὸ τῆς Γῆς ὁ Δρίχης καὶ συνισταλέμενος καὶ κεκυφὼς κάμπτει πρὸ τοῦ Δημιουργοῦ τὸ γόνυ.

— Κραταῖε Βράχμα, τῆ λέγει, εἶναι, μεθ' ἅλα τὰ πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν δῶρά Σας, πικρὸς ἄγαν ὁ βίος. Ὅλη ἡ ἀνθρωπότης περιήλθεν ἐκ τῶν πόνων τῆς ζωῆς, εἰς ἀπόγνωσιν.

— Τὰ πάντα γνωρίζω Δρίχη. Ἦδη ἔλαβον μέτρα καὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ ζῶσιν ἐφεξῆς τέσον μόνον ὅσον θὰ μοὶ ἀρκῆ ἵνα δύναμαι νὰ γνωρίσω τίνος ἕκαστος τύχης, πέραν τῆς γῆϊνης ζωῆς, εἰν' ἄξιος. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης, Δρίχη, θὰ μετακαλῶ τοὺς ἀνθρώπους πάντας παρ' ἐμοὶ καὶ θὰ διανέμω τούτους εἰς τ' ἀπέραντα τοῦ οὐρανοῦ σημεῖα καὶ ἀναλόγως τῶν πράξεόν των, εἰς ἤρεμον ἢ φρικτὸν τμήμα. Ἔχω οὐρανοὺς ἐνθα ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι καῖον πῦρ, ἄλλους ἐνθα μόνον σκότος ὑπάρχει καὶ ἔρπετὰ θηριώδεις ὄρμης, καὶ ἄλλους οὓς φῶς ἀνέσπερον καὶ ἡδὺ φωτίζει καὶ ἐνθα αὔραι μόνον γλυκεῖαι πνέουσιν!

Δημιουργῶ, ἀπὸ τοῦδε, Δρίχη, τὸν Θάνατον, Σὺ δ' ἐφεξῆς ὡς Πόνος θὰ διαχύνῃσαι εἰς τ' ἀνθρώπινα μέλη, ὑπὸ διαφόρους μορφὰς καὶ συμπτώματα καὶ θὰ νεκρώνῃς τοὺς ἀνθρώπους!

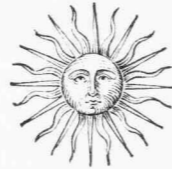
Ἦκουσεν ὁ Δρίχης (Πόνος) καὶ πρὶν ἔτι δυναθῆναι ν' ἀντιληφθῆ τῶν λόγων τοῦ Δημιουργοῦ ἤσθάνθη διαχαομένην καὶ ἐν ἑαυτῷ πνοὴν τινα παγερὰν καὶ ἀπολέσας ἑαυτὸν... εὐρίσκειται ἔπου στεναγμὸς καὶ δάκρυ!

Ἀπὸ τοῦ χρόνου ἐκεῖνου, τότε, ἐθεσπίσθη ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ Βράχμα ἵνα οὐ μόνον οἱ ἄνθρωποι θνήσκωσι καὶ ὑπὸκεινται εἰς νόσους καὶ φθορὰν, ἀλλὰ καὶ

ἔ, τι ἄλλο ὑλικὸν ὑπάρχει ἐπὶ Γῆς καὶ ἐν τῇ φύσει, νὰ ὑφίσταται καὶ ἀλλοίωσιν καὶ φθορὰν. Οὕτω, ἔκτοτε, ἔχομεν δι' ἅλα καὶ παντοῦ τὸν Θάνατον.

Γεράδιμος Π. Χαϊκλιόπουλος

(Ἐπεταί τὸ Β' μέρος — ἡ Δημιουργία τῆς Γυναίκης).

ÉMILE RICHEBOURG

ΜΕΛΑΙΝΑΙ ΟΦΡΥΕΣ

(Συνέχεια)

Νῦν ὅποτε πλέον δὲν εἶχε πρὸ αὐτοῦ τὴν διδα Πουαρσόν, ὁ Κάρλος ἠδύνατο νὰ σκεφθῆ ἀνέτως.

Ἡ ὑπὸ τοῦ κυρίου Φαδιέρου, συμβολαιογράφου τῆς μητρός του, παρεχομένη πρόσοδος εἰς τὸν μικρὸν Ἀνδρέαν, ἦτο αἰφνιδία δι' αὐτὸν ἀποκαλύψις. Καὶ ἡ ἡλικία ἐπίσης τοῦ παιδίου καὶ ἡ ομοιότης ἣν εἶχεν ἐξακριβώσθη, ἐλάλουν ὅτι ἡ νεάνις μὲ τὰς μελαίνας ὄφρυς ἦτο ἡ ἀδελφὴ τῆς δυστυχοῦς Ἐρνεστίνης Πουαρσόν, τῆς ἐρωμένης τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἀναμφιβόλως, ἐσκέπτετο ὁ Κάρλος, ἡ Δίς Ἐρνεστίνη διὰ νὰ κρύψῃ τὴν ἑνωσίν τῆς, ἀπεμακρύνθη τοῦ πατρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς τῆς, ὑπὸ τὴν πρόσφασιν ὅτι ἡ ἐν τῇ πόλει διαμονὴ ἦτο ἀναγκαία ἕνεκα τῶν μαθημάτων τῆς ὁ νεανίας εὐρίσκειτο ἐν ἀμνηχανία Πιθανὸν νὰ ἠπατάτο. Εἶχεν ἀνάγκην πειστικωτέρων ἀποδείξεων.

Καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ λάθῃ τὰς ἀποδείξεις ταύτας εἶχεν εἶπη εἰς τὴν Ἀλίην: «εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ σὰς ἐπανιδῶ» καὶ ἐπέτυχεν ὅπως αὕτη, παρὰ τὴν θέλησίν τῆς, δεχθῆ τὴν συνέντευξιν ἣν οὕτως ἐζήτη.

Ἐὰν ἐν μιᾷ μόνον τῶν ἐπιστολῶν του ὁ ἀδελφὸς του ἀνέφερε τὸ ὄνομα τῆς ἐρωμένης του ἡ ἀπλῶς ἔλεγεν ὅτι αὕτη ἐδίδο μαθήματα ἰχθυογραφίας εἰς τὰ παρθενιαγωγεῖα τῆς πόλεως τούτου θὰ ἦτο ἀρκετὸν. Ἀλλ' οὐδαμῶ ἀνεφίετο τοιοῦτόν τι. Ἐν τούτοις, ἂν καὶ ἐξήτει μίαν ὀριστικὴν ἀπόδειξιν, ὁ Κάρλος ἐνδομύχως ἦτο πεπεισμένος ὅτι ἡ Δίς Ἀλίη ἦτο ἡ ἀδελφὴ τῆς νεανίδος περὶ ἧς ἐκτενῆ λόγον ἔκαμνεν ὁ ἀδελφὸς του ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς του.

Ἡ ὀρισθεῖσα διὰ τὸ παιδίον πρόσοδος ἦτο μίαν ἐπανόρθωσιν ἀναμφιβόλως, ἀλλ' ὁ Κάρλος ἐμφορούμενος

ὑπὸ μεγαλοψυχίας καὶ ὑπέικων εἰς τὰς παρακαλεύσεις τῆς καρδίας του, εὐρίσκειν ἀνεπαρκῆ τὴν ἰκανοποίησιν ταύτην τοῦ προξενθέντος κακοῦ. Καὶ ἡ τύχη τὸν εἶχεν ὀδηγήσῃ εἰς τὸν μικρὸν περίβολον τῆς Ὠτέιλ ὅπου συνήτησε τὴν Δίδα Ἀλίην Πουαρσόν καὶ τὸν μικρὸν Ἀνδρέαν.

— Οὐχί, εἶλεγε καθ' ἑαυτὸν, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἐξηγήσῃ τὰς γλυκεῖας συγκινήσεις ἃς ἐδοκίμαζε, εἰδὼ δὲν ἀναμνησεται καθόλου ἡ τύχη, τοῦτο εἶναι ἔργον τῆς Θεῆς Προνοίας.

Ὡς αἱ ἀναγνώστριά μας ματεῖουν, ὁ Κάρλος Λεβρέν οὐδὲλως ὀμίλησεν εἰς τὴν μητέρα του περὶ τῆς ὠραίας νεανίδος καὶ τοῦ παιδίου. Ἀλλὰ τὴν ἐπομένην μετέβη παρὰ τῇ κυρίῳ Φαδιέρῳ ὅστις ὑπέδεχθη αὐτὸν μετὰ μεγάλης εὐπροσπορίας.

Εἰς τί χρεωστωτὴν τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐχαρίστησιν τῆς ἐπισκέψεώς σας, ἠρώτησεν ὁ συμβολαιογράφος, προσφέρων ὁ ἴδιος κάθισμα.

— Ἐπιθυμῶ νὰ λάθω πληροφορίαν τινὰ παρ' ὑμῶν, κύριε.

— Εἶμαι προθυμώτατος περὶ τίνος πρόκειται;

— Ἀπὸ τεσσάρων ἐτῶν παρέχετε εἰς παιδίον ἡλικίας νῦν τεσσάρων ἐτῶν καὶ ἡμίσεως, ἐτησίαν πρόσοδον χιλίων διακοσίων φράγκων λαμβανομένην κανονικῶς καθ' ἐκάστην τριμηνίαν ὑπὸ τῆς θεῆς τοῦ παιδίου τῆς Δίδος Ἀλίης.

Ὁ συμβολαιογράφος ἔμεινεν ἄφωνος ἐπὶ τινὰς στιγμάς.

— Πῶς τὸ ἐμύχαστε; ἠρώτησεν.

— Ὡ! τοῦτο εἶναι ἀδιάφορον.

— Δὲν δύναμαι νὰ ἀρνηθῶ πρᾶγμα τὸ ὅποιον ἠξέυρετε, ἀγαπητὴ κύριε Λεβρέν! πρᾶγματι παρέχω τὴν περὶ ἧς πρόκειται πρόσοδον.

— Ἐνδιαφέρομαι νὰ μάθω, ἀγαπητὴ κύριε Φαδιέρε, ὑπὸ τίνος ἐχορηγήθη ἡ πρόσοδος αὕτη!

— Ἀ!

— Λοιπόν, ἀγαπητὴ κύριε;

— Δὲν δύναμαι νὰ σὰς τὸ εἶπω.

— Διατί;

— Τὸ καθήκον τοῦ ἐπαγγέλματός μου δὲν μοὶ τὸ ἐπιτρέπει.

— Τότε, δὲν πρέπει νὰ ἐπιμείνω;

— Θὰ ἦτο ἀνωφελές.

— Δὲν ἐπιμένω λοιπόν, ἀγαπητὴ κύριε.

Ἐγερθόμενος ὁ νεανίας ἐπανέλαθε:

— Δύναμαι, ἐπικαλούμενος τὸ καθήκον τοῦ ἐπαγγέλματός σας, νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὴ κάμψτε εἰς κανένα λόγον περὶ τῆς ἐπισκέψεώς μου ταύτης;

— Ἐχετε τὸν λόγον μου.

— Εὐχαριστῶ.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐσφίξαν τὰς χεῖρας ἀλλήλων καὶ ὁ τραπεζίτης ἀπεσύρθη.

— Δὲν ἠθέλησε νὰ ὀμιλήσῃ, εἶλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Κάρλος. Τὸ ἔνωσ' ἔχει τοιαύτην ἐντολήν. Ἀλλὰ ἡ ἀμνη-

χανία τοῦ ἦτο καταφανής ὅλα μοι λέγουσι, ναί, ὅλα μοι λέγουσι ὅτι ἡ πρόσοδος ἐχορηγήθη ὑπὸ τῆς μητρός μου....

Ἠδύνατο νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τούτου τὴν Καν Λεβρέν τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἄλλ' ἐπειδὴ ἀπὸ δύο ἡμερῶν ἦτο ἀδιάθετος, ὁ Κάρλος ἐσκέφθη ὅτι ἡ στιγμὴ θὰ ἦτο ἀκατάλληλος ὅπως προκαλέσῃ συζήτησιν ἀρκετὰ ἐπίπονον.

Εἶχε καλῶς, θὰ περιέμενε.

Ἡ Κυριακὴ ἐφθασε. Δὲν ἠδύνατο νὰ φανερώσῃ εἰσέτι εἰς τὴν Δίδα Ἀλίην ὅτι ἐπέθυμα ἄλλ' εἶχε τόσον ζωηρὰν ἐπιθυμίαν νὰ συναυτήσῃ ἐκ νέου τὴν νεανίδα, ἐδοκίμαζε τόσον μεγάλην χαρὰν ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι θὰ ἐπανεβλέπευ αὐτήν, ὥστε κατ' οὐδένα τρόπον θὰ ἠδύνατο νὰ λείψῃ ἀπὸ τὴν συνέντευξιν.

Πρὸ τῆς δευτέρας μεταμεσημερινης ὥρας, εὐρίσκειτο εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης, ἐν τῇ δεινδροστοιχίᾳ, καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἀγροτικοῦ ἐδραίου. Ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν παρετήρει τὸ ὠρολόγιόν του.

Ἦτο ἀνυπόμονος ἠδημῶν.

Ἐπὶ τέλους εἶπε καθ' ἑαυτὸν:

— Δὲν ἔμπορὶ νὰ ἀσγήσῃ περισσώτερον.

Ἦτο δύο ἡ ὥρα καὶ ἡμίσεια.

Μετ' ὀλίγον, ἡ νεάνις ἐνεφανίσθη. Ἐβαδίζε βραδέως, μὲ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ὡσεὶ βεβαρμένη ὑπὸ σκέψεων.

Τὸ παιδίον ἐπήδα πρὸ αὐτῆς. Αἴφνης ἐκραύγασε περιχάρι.

— Μαμά, νὰ ὁ κύριος, νὰ ὁ κύριος!

Οὕτως μόλις ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ ἀνοιξῇ τὰς ἀγκάλας του ὅπως δεχθῆ τὸ παιδίον. Εἶτα, ἠγέρθη καὶ ἐχαίρεττε τὴν νεανίδα ἥτις ἴστατο ἐνώπιον αὐτοῦ.

— Καλημέρα, δεσποινίς.

— Καλημέρα, κύριε.

Προσποιεῖται ὅτι δὲν εἶδε τὴν χεῖρα ἣν ὁ νεανίας τῆ ἔτεινεν.

Ἦτο ὠχρά, ἐφαίνετο τεταραγμένη.

— Μήπως ὑποφέρετε; τὴν ἠρώτησε μετ' ἀνησυχίας,

— Ὅχι, κύριε.

— Μήπως δὲν θέλετε νὰ καθήσῃτε;

Ἐκάθησε χωρὶς νὰ ἀποκριθῆ ὁ Κάρλος ἐκάθησε πλησίον τῆς. Πάραυτα ὁ μικρὸς Ἀνδρέας ἀνερριχθῆ ἐπὶ τῶν γονάτων του καὶ ἐκρεμάσθη ἐκ τοῦ λαιμοῦ του. Δὲν τὸν ἀπόβησε, τὸναντιὸν τῷ ἤρσειεν ἡ οἰκειότης αὐτῆ τοῦ παιδίου.

Ἐπὶ τινὰ χρόνον, ἀμφοτέρω ἐμειναν σιωπηλοὶ ὁ Κάρλος τὴν παρετήρει.

Ὁ μικρὸς ἐφλυαρεῖ.

Διακόπτων τὴν σιωπὴν, ὁ νεανίας εἶπε.

— Δεσποινίς Ἀλίη, εἶπες ἡμιμηνί τι ἔχετε;

Μήπως σὰς δυσηρέστησα;

— Ὅχι, κύριε, ἀπήντησεν αὕτη ψυχρῶς.

— Ἀλλὰ τότε, διατί αὕτη ἡ λύπη, διατί ἀποστρέφετε οὕτω τοὺς ὀφθαλμούς;

Τὸν παρετήρησε μετὰ τινος δέους.
 — Κύριε, ἀπεκρίθη, δὲν ἔπρεπε νὰ ἔλθω ἐδῶ, ἀλλ' ὑπεσχέθην ἔπραξα κακῶς.
 — Τί λέγετε; ἀνέκραξε.
 — Δὲν ἔπρεπε νὰ δεχθῶ τὴν συνέντευξιν ταύτην.
 — "Ω! δεσποινίς, δὲν ἤξεύρετε πόσον μὲ λυπεῖτε.
 — Ἐσκέφθην, κύριε, καὶ ἐνόησα ὅτι σὰς εἶχον δόση τὸ δικαίωμα νὰ μὴ με κρίνῃτε πλέον ἀξίαν τοῦ ἐνδιαφέροντος ὅπερ εδείξατε κατ' ἀρχάς δι' ἐμέ.
 Ὁ Κάρολος ἠθέλησε νὰ διαμαρτυρηθῇ.
 Αὕτη ἐξηκολούθησεν.
 — Εἶμαι πτωχὴ κόρη, κύριε, ἀλλ' εἶμαι τιμιά...
 Μὲ ἐδίδαξε τὸ παράδειγμα τῆς δυστυχοῦς ἀδελφῆς μου...
 — Φθάσει, δεσποινίς, μὴ τελειώσετε! εἶπεν ὁ Κάρολος διακόπτον αὐτήν· ἂ! μαντεύω κάλλιστα τὴν σκέψιν σας! Ἀνέπνευσε μετὰ δυνάμεως.
 — Λοιπὸν, ἐξηκολούθησε, ἐτολμήσατε νὰ υποθέσῃτε ὅτι οἱ λόγοι μου ἦσαν ψευδεῖς, ὅτι θὰ ἐξηρχόμην τῆς σεβαστῆς ἐπιφυλάξεως ἣν μοι ἐπιβάλλουσιν ἡ νεότης σας, ἡ τιμιότης σας καὶ ἡ ἀφοσιώσις σας διὰ τὸ παιδίον αὐτό!... Ἄ! δεσποινίς, ἐγὼ ὁ ὅποιος ἐνόμικον ὅτι εἶχον ἀποκτήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην σας!
 Δάκρυα ἔρρουν ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν τῆς νεάνιδος.
 — Κύριε, εἶπε διὰ γλυκυτάτης φωνῆς, οὐδεμίαν σὰς ἀπευθύνω μομφήν· μόνη ἐγὼ εἶμαι ἀξία μομφῆς.
 — "Ω! μὴ λέγετε τοῦτο!
 — Εἶμαι ἀνήσυχος, κύριε. δὲν γνωρίζω τί νὰ σκεφθῶ... Δὲν δύνασθε νὰ μὲ ἐμποδίσῃτε ἀπὸ τοῦ νὰ φοβῶμαι.
 — Ἄλλ' οὐδὲν δικαιολογεῖ τοὺς φόβους σας.
 Ἡ νεάνις ἐκίνησε θλιβερώς τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπανέλαθε.
 Ἐπεμείνατε νὰ μὲ ἐπανιδῆτε, ἔπρεπε, ἦτο ἀνάγκη... Τίς ἡ ἀνάγκη; Δὲν μοὶ το εἶπατε τότε, εὐαρεστήθητε νὰ μοὶ το εἶπητε σήμερον...
 — Δὲν δύναμαι, δεσποινίς, ὀφείλω εἰσεῖτε νὰ σιωπήσω.
 Πικρὰ πτυχὴ ἐξωγραφῆθη ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς νεάνιδος.
 — Μοὶ εἶπατε, κύριε, ἐπανέλαθε, καὶ δὲν τὸ ἐλησμόνησα· «Εἶμαι ἀνίκανος νὰ προσφέρω λέξιν ἣτις θὰ προσέβαλλεν ὑμᾶς ἢ ἀπλῶς θὰ σὰς ἀπήρσκει».
 — Εἶναι ἀληθές, σὰς τὸ εἶπον καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω.
 — Δὲν θέλω νὰ υποπτευθῶ τὰς προθέσεις σας, τοῦθ' ὅπερ θὰ ἦτο προσβολὴ δι' ὑμᾶς· ἀλλ' ἔλθετε εἰς τὴν θέσιν μου, κύριε, καὶ θὰ ἐνοήσῃτε τοὺς φόβους μου· ἡ φήμη τιμίας κόρης εἶναι τὸ μόνον ἀγαθὸν ὅπερ κατέχω, καί, χωρὶς νὰ τὸ θελήτε, δύνασθε νὰ με κάμῃτε νὰ τὸ χάσω.
 Ὁ νεανίας ἠτοιμάζετο νὰ ἀπαντήσῃ. Αὕτη τὸν ἠμπίδισε, ἐξακολούθησασα μετὰ τινος ζωηρότητος.
 — Γνωρίζω, τί θέλετε νὰ μοὶ εἶπητε κύριε· ἀλλ' ὁ κόσμος εἶναι κακὸς καὶ ἐνόλιος ἐκλαμβάνει ὡς σοβαρὸν σφάλμα τὸ παραμικρὸν παράπτωμα. Ἄς εἶναι λοιπὸν ἡ συνέντευξις αὕτη ἡ τελευταία μεταξύ μας· ἐν τῷ συμφέροντί μου, διὰ τὴν ἡσυχίαν μου, σὰς παρακαλῶ, υποσχέθητέ μοι ὅτι δὲν θὰ ζητήσῃτε πλέον νὰ με ἐπανιδῆτε.

— Ὅχι, δεσποινίς, δὲν δύναμαι νὰ σὰς δώσω αὐτὴν τὴν ὑπόσχεσιν.
 Ἐκινήθη ἀποτόμως καὶ τὸν παρετήρησε προσετικῶς.
 — Θεέ μου, ἀλλὰ τί θέλετε λοιπὸν, ἀπὸ ἐμὲ κύριε, ἀνέκραξε διὰ τρεμούσης φωνῆς.
 — Πρὸ ὀλίγου μοὶ ὠμίλησατε περὶ τῆς ἡσυχίας σας, δεσποινίς, ἀπεκρίθη μετὰ σοβαρότητος ὁ Κάρολος· ἀλλ' ἀκριβῶς καὶ ἐγὼ θέλω τὴν ἡσυχίαν σας ἐν τῷ μέλλοντι, τὴν εὐτυχίαν σας.
 — "Ω! τὴν εὐτυχίαν μου, τὴν εὐτυχίαν μου! εἶπε θλιβερώς.
 Ἡ συνδιαλέξις διεκόπη αἰφνιδίως.
 Τέσσαρες κυριαί, αἰτινες εἶχον καταβῆ ἐκ τινος ἀμάξης ὅπως βαδίσωσιν ὀλίγον, εἰσῆλθον εἰς τὴν δευροστοιχίαν ὅπου ἡ νεάνις καὶ ὁ νεανίας ἔχον πάντοτε τὸ παιδίον ἐπὶ τῶν γονάτων του, ἐκάθητο.
 Αἱ δύο ἐκ τῶν κυριῶν ἐκείνων ἦσαν ἡ Κυρία Δυφρέσν καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς δεσποινίς Λουίζα, ἡ ὠραία ξανθὴ μὲ τοὺς κυανοὺς ὀφθαλμοὺς, χρώματος μουστρωτίδος. Πρώτη ἡ δεσποινίς Λουίζα παρατηρήσασα τὸ καθήμενον ζεύγος, ἀνεγνώρισε τὸν Κάρολον Λεδρέν. Δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ ἐρωτήσῃ τί ἔκαμνεν ἐκεῖ ὁ νεανίας· τὸ ἔβλεπε.
 Ὁ Χρῆστος, ἀστραπὴ ἔλαμψεν ἐν τῷ βλέμματι τῆς καὶ πλησιάσασα ταχέως τὴν Κυρίαν Δυφρέσν ἣν ἐδράξατο ἐκ τοῦ βραχιόνος·
 — Παρατηρήσατε, υἱέ μου, εἶπε διὰ τρεμούσης φωνῆς, ἐκεῖ, ἐπὶ τοῦ ἐδραίου, παρατηρήσατε!
 — "Ω! εἶπε πάραυτα ἡ Κυρία Δυφρέσν, εἶναι σκανδαλώδες!
 — Εἶναι αἰσχρὸς! προσέθηκεν ἡ δεσποινίς Λουίζα.
 Διήλθε πρὸ τοῦ νεανίου καὶ τῆς νεάνιδος προσποιούμενη ὅτι δὲν ἔβλεπεν αὐτούς, ἀλλ' ἔχουσα ἀγέρωχον τὸ βλέμμα καὶ περιφρονητικὸν μετῴμιον ἐπὶ τῶν χειλέων.
 Ἡ Κυρία Δυφρέσν ἔστη πρὸς στιγμὴν καὶ ἀφ' οὗ παρετήρησε τὴν νεάνιδα, ἐξεσφενδύονισε κατὰ τοῦ τραπεζίτου κεραυνοβόλον βλέμμα λέγουσα μὲ εἰρωνικὸν ὕφος·
 — Φρόνιμος νέος, δὲν ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ φρονιμώτερος!
 Ἐσπευσε πρὸς συνάντησιν τῆς θυγατρὸς τῆς, ἣτις τῆ εἶπε·
 — Λοιπὸν, μήτέρ μου, τὸ ἐπερίμενε κανεὶς αὐτὸ ἀπὸ τὸν Κ. Λεδρέν;
 — Τρέμων ὀλόκληρος. Ἄ! ἡ κυρία Λεδρέν δὲν ἀμφιβάλλει ποσῶς... Ὁ υἱὸς τῆς, διὰ τὸν ὅποιον εἶναι τόσον ὑπερήφανος, τὸν ὅποιον ἀναδιβάξει μέχρις οὐρανοῦ, δὲν εἶναι πρᾶξ ἓνας ὑποκριτῆς ἀνθρώπος χωρὶς ἀξιοπρέπειαν, ὁ ὅποιος οὐδέως σέβεται τὸν ἑαυτόν του... Νὰ καταλαμβάνηται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐν ἐρωτικῇ συνδιαλέξει μὲ οὐχὶ σπουδαῖον πρόσωπον· περὶ τοῦτου δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Καὶ αὐτὸ τὸ παιδίον τὸ ὅποιον εἶχεν ἐπὶ τῶν γονάτων του καὶ ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας του... Τί εἶναι λοιπὸν αὐτὸ τὸ παιδίον;
 Εἶναι ἀρὰ γε τῆς γυναικὸς ταύτης ἢ τῆς νεάνιδος ταύτης καὶ ποῖος ἤξευραί ἴσως εἶναι καὶ ἰδικόν του.

Τῆ ἀληθείᾳ, τοῦτο εἶναι πολὺ περίεργον καὶ ἐὰν δὲν ἤμην κατηγανακτικῆς, θὰ ἐγέγων ὑπερβολικὰ μὲ τὴν παράδοξον αὐτὴν συνάντησιν.
 — Ἐσυχάζσατε μήτέρ μου· ἐπὶ τέλος, τί μὰς ἐνδιαφέρει τί κάμνει ὁ κύριος Λεδρέν; Δὲν ἀξίζει πλέον τὸν κόπον, νὰ ἐνδιαφερόμεθα δι' αὐτόν.
 Ἐπὶ τῆ θέᾳ τῆς κυρίας Δυφρέσν καὶ τῆς θυγατρὸς τῆς, ὁ Κάρολος ἐκτίρησε καὶ ὠχρίασε· καὶ ὅτε ἡ κυρία αὕτη τῷ εἶχε ρίψη εἰρωνικῶς τὰς λέξεις ταύτας· «Φρόνιμος νέος, δὲν ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ φρονιμώτερος», οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπῆστραψαν ἐξ ὀργῆς καὶ ἐὰν δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ συγκρατηθῇ, θὰ ἀπῆντα καταλλήλως εἰς τὴν φιλὴν τῆς μητρὸς του.
 Ὁλίγον ἐφρόντιζεν ἐὰν εἶδον αὐτὸν καθήμενον παραπλευρῶς τῆς δεσποινίδος Πουαρσὸν μὲ τὸν μικρὸν Ἀνδρέαν ἐπὶ τῶν γονάτων, καὶ ἐὰν μήτηρ καὶ θυγάτηρ ἐσκέφθησαν ἡ ἐμάντευσαν τοῦτο ἢ ἐκείνο· τὸ μόνον τὸ ὁποῖον τὸν ἐλύπησε ἦτο ὅτι τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο εἶχε προξενήσῃ ὀδυνηρὰν ἐντύπωσιν εἰς τὴν νεάνιδα.
 Ἀφ' οὗ αἱ κυριαὶ διέβησαν, ἀμφοτέρω ἐμειναν σιωπηλοί. Ἡ Ἀλίκη εἶχε χαμηλώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ὁ Κάρολος, ὁ ὅποιος τὴν παρετήρει θλιβερώς, ἔβλεπε ὅποιον προσπαθῆσαν κατέβαλλε διὰ νὰ μὴ κλαύσῃ.
 Ἄ! πῶς ἤθελε αὐτὴν τὴν στιγμὴν, νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ, νὰ τὴν πιέσῃ ἐπὶ τῆς καρδίας του καὶ νὰ τῆ εἶπῃ· «Σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ»!
 Ἄλλ' ἡ νεάνις, παρεξηγούσα τὰς προθέσεις του θὰ ἀπέθιβε αὐτὸν μετ' ἀναγκαστικῆς, μετ' ὀργῆς καὶ μετὰ περιφρονήσεως ἴσως.
 Τότε πρὸς δικαιολογίαν του ἀπητοῦντο ἐξηγήσεις τὰς ἰποίας δὲν ἠδύνατο ἀκόμη νὰ δώσῃ· ὀφείλε νὰ τῆ εἶπῃ τὰ πάντα. Καὶ ὁ Κάρολος, ὡς καλὸς υἱὸς δὲν ἤθελε νὰ ἀναλάβῃ ὑποχρέωσιν τινα ἀνευ τῆς συγκαταθέσεως τῆς μητρὸς του.
 Ἡ νεάνις πρῶτη ἀπεφάσισε νὰ διακόψῃ τὴν ἐπικρατούσαν σιγὴν.
 — Αἱ κυριαὶ αἰτινες πρὸ ὀλίγου διήλθον ἐνώπιόν μας σὰς γνωρίζουν.
 — Μαλιστα, γνωρίζω δύο ἐξ αὐτῶν.
 — Τὴν μητέρα καὶ τὴν θυγάτηρα;
 — Ναί.
 Ἄντελήφθην τὸ ὀργίλον καὶ φοβερὸν βλέμμα τὸ ὁποῖον ἡ μήτηρ ἔρριψεν ἐφ' ὑμῶν, καὶ ἤκουσα τί εἶπε. Ἡ δεσποινίς δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστειλῇ ζωηρὸν κίνημα πείσματος καὶ ἐμετῴμιον παραδόξως. Εἶναι πολὺ ὠραία ἡ δεσποινίς αὕτη. Αἱ κυριαὶ αὗται κατέβησαν ἀμάξης ἡ ὅποια ἐσταμάτησεν ἐκεῖ, εἰς τὴν σκιάν· τοῦτο δεικνύει ὅτι ἔχουσι περιουσίαν, μεγάλην περιουσίαν. Ἄλλως τε φαίνονται καὶ ἀπὸ τὴν κομψότητα καὶ τὸν πλοῦτον τῶν ἐσθήτων των.
 — Εἶναι πράγματι πλουσιώταται.
 — Θέλετε νὰ σὰς εἶπω, κύριε, τί ἐσκέφθην;
 — Λέγετε δεσποινίς.

— Λοιπὸν, ἐσκέφθην ὅτι ἡ ὠραία καὶ πλουσία αὕτη δεσποινίς ἦτο ἡ μυστή σας.
 Ὁ νεανίας ταραχθεὶς δὲν ἐγνώριζε τί νὰ ἀπαντήσῃ.
 — Δὲν ἠπατήθην δὲν εἶναι ἔτσι;
 Ὁ τραπεζίτης δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ μὲνῃ σιωπηλός.
 — Ἡ μήτηρ τῆς νεάνιδος ταύτης καὶ ἡ ἰδική μου εἶναι παλαιαὶ φίλαι, εἶπεν· ἐπλάσαν ἀναμεταξύ των ἐν σχεδίον γάμου.
 — Λοιπὸν, ἠρώτησεν ἀνυπομῶνως ἡ Ἀλίκη.
 — Δὲν συμμερίζομαι τὰς ἰδέας τῆς μητρὸς μου
 — Ἐν τούτοις, κύριε, ἡ ξανθὴ αὕτη δεσποινίς εἶναι θελκτικωτάτη.
 — Τὸ ἀναγνωρίζω, μόνον...
 — Λοιπὸν;
 — Δὲν τὴν ἀγαπῶ μὲ ἔρωτα.
 — Εἴσθε πολὺ δύσκολος, κύριε, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς τὸ εἶπω ἢ δεσποινίς αὕτη, εἶναι νέα, ὠραία, εἶναι πλουσία ὅπως καὶ ὑμεῖς, ταιριάζετε ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις καὶ ὅμως δὲν συμμορφοῦσθε πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν, τὴν ζωηροτέραν ἀναμφιβόλως, τῆς κυρίας μητρὸς σας... Δὲν σὰς ἐνοῶ, κύριε, δὲν σὰς ἐνοῶ.
 Ὁ Κάρολος ἦτο ὡς ἀφηρημένος ἐκ τῶν λόγων τῆς νεάνιδος.
 Ἐπέρα μηχανικῶς τοὺς δακτύλους του ἐντὸς τῶν μακρῶν βοστρύχων τοῦ μικροῦ Ἀνδρέου ὁ ὅποιος κῆχαριστεῖτο καθήμενος ἐπὶ τῶν γονάτων του, παίζων μὲ τὴν ἀλυσιν καὶ τὰ κροτάλια τοῦ ὠρολογίου.
 — Λοιπὸν, δεσποινίς, ἐφέλλιστε, μὲ μέμφεσθε;
 — Ὅχι κύριε, ἀλλὰ θὰ τὸ ἔπραττον ἐὰν εἶχον τὸ δικαίωμα.
 — Ἄ! ἐὰν ἤξεύρατε...
 — Δὲν ἔχω νὰ μάθω τίποτε ἀπῆντησε ζωηρώς.
 Ἄλλ' ἴδετε ἐὰν εἶχον δικαίον λέγουσα ὑμῖν πρὸ ὀλίγου ὅτι ἐπαναλαμβάνω τώρα· δὲν πρέπει νὰ μὲ ἐπανιδῆτε πλέον. Ἐὰν δὲν εἶχον τὴν ἀπερισκέψιαν, τὴν ἀδυναμίαν, νὰ δεχθῶ τὴν συνέντευξιν ταύτην, δὲν θὰ σὰς ἔβλεπον μετ' ἐμοῦ· διεπραξάτε σφάλμα μεγαλύτερον ἴσως ἀφ' ὅτι υποθέτω, καὶ εἶμαι ἐγὼ ἡ αἰτία. Ἐφοβούμην διὰ τὴν ὑπόληψίν μου, ἀλλ' ἤδη ἡ ἰδική σας διακινδυνεύει.
 Ἐξηκολούθησε μὲ φωνὴν τρέμουσαν.
 — Δὲν θὰ ἐπανιδῶμεν ἀλλήλους, κύριε, σήμερον εἶναι ἡ τελευταία φορά.
 — Ἄλλὰ...
 — Ὅχι, ὄχι, σὰς παρακαλῶ, ἀφήσατέ με νὰ διμυλίσω. Σὰς θεωρῶ ἀνίκανον νὰ διαλογισθῆτε κακὴν πράξιν, νὰ στήσῃτε οἰκονομικὴν παγίδα εἰς πτωχὴν καὶ ἀνυπεράσπιστον κόρην· ἐν τούτοις σὰς ἐρωτῶ ἀκόμη τί θέλετε ἀπὸ ἐμέ. Εἶμαι νέα καὶ ὠραία· πρέπει λοιπὸν νὰ καταρασθῶ, ὅπως ἡ δυστυχὴς ἀδελφὴ μου, τὴν νεότητα καὶ τὴν ὠραιότητά μου; Δὲν εἶμαι μωρὰ, κύριε, ὅπως μὴ ἐνοήσω ὅτι ἐρωτοτροπεῖτε πρὸς με· ἀλλὰ διατί; Ἐπὶ τίνι σκοπῷ. Τί ἠμπορεῖτε νὰ ἐλπίζετε; Τί ἀρὰ γε περιμένετε; Εἴσθε πλούσιος, εἶμαι πτωχὴ καὶ δὲν εἶμαι

τῆς θέσεώς σας· δὲν δύναμι βεβαίως νὰ γίνω σύζυγός σας. Τότε τί ζητεῖτε; Θὰ ἐπιπρὶμων νὰ ἀποθάνω παρὰ νὰ ἐξευτελισθῶ. Naί, προτιμῶ μυριάκις τὸν θάνατον τοῦ αἰσχύους!...

Ὁ νεαρὸς τραπεζίτης δὲν ἐζήτει πλέον νὰ διακόψῃ τὴν νεανίδα. Ἦκουε μετ' εὐχαριστήσεως ἐκάστη λέξις αὐτῆς ἠΐξανε τὸν θαυμασμόν του καὶ διετέλει ὡς ἐν ἐκστάσει.

Ἡ Δίς Πουαρσὸν μετὰ βραχείαν σιωπὴν ἐξηκολούθησεν:

— Εἶμαι εὐτυχὴς ἐκ τῆς καταστάσεώς μου, ὅλαι μου αἱ τέρφεις συγκεντρῶνται εἰς αὐτὸ τὸ παιδίον· σὰς ἰκετεύω, κύριε, εἰς τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς σας καὶ εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἀδελφῆς σας, ἐὰν ἔχητε, μὴ διαταράσσετε τὴν γαλήνην μου. Ἡ μήτηρ σας, κύριε, ἡ μήτηρ σας!

Ἄ! δὲν ἠξέυρετε πόσον θὰ ἦμην δυστυχὴς ἐὰν μὲ κατηγοροῖ ὅτι σὰς ἀπεμάκρυνον τῶν πρὸς αὐτὴν καθηκόντων σας. Ἡ μήτηρ σας ἐπιθυμεῖ νὰ σὰς νυμφεύσῃ, ἡ νεάνις ἦν θέλει νὰ λάβῃτε ὡς σύζυγον εἶναι θελκτικὴ καὶ πλουσία, ἔχει ὅλα τὰ προσόντα ὅπως σὰς εἶναι ἀρεστή· νυμφεύθητε τὴν νεανίδα ταύτην καὶ μὴ σκέπτεσθε πλέονέμει.

Μόλις ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας, λυγρὸς διέφυγε τοῦ ἐξογκωμένου στήθους τῆς καὶ παχέα δάκρυα ἀνέβλυσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς.

Βλέπον τὴν μητέρα του κλαίουσαν τὸ παιδίον ἀπεσπᾶσθη τῶν βραχιόνων τοῦ νεανίου, ἐκυλίσθη χαμαὶ καὶ ἔτοιμον καὶ αὐτὸ νὰ κλαύσῃ ἐκραύγασε:

— Μαμά, μαμά, γιατί κλαῖς;

Ἡ Ἄλικη τὸ ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ πιέζουσα αὐτὸ πυρετωδῶς ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς, ἐκάλυψε μὲ φιλήματα τὸ μέτωπον καὶ τὰς παρειάς του.

Ὁ νεανίας ὑπὸ τὸ κράτος βιαίας συγκινήσεως, ἐδράξατο τῆς χειρὸς τῆς νεανίδος. Αὕτη τὴν ἀπέσυρεν ἀποτόμως.

— Ἀφήσατέ με, κύριε, εἶπε σὰς παρακαλῶ ἀφήσατέ με!

— Ἔστω, δεσποινίς, ἀπήνησεν ὁ Κάρλος ἐγειρόμενος ὀφείλω νὰ σὰς ὑπακούσω, σὰς ἀφήνω· ἀλλ' ἐπιθυμῶ νὰ σὰς εἶπω ἀκόμη, προτοῦ σὰς ἐγκαταλείψω, πόσον μέγα καὶ εἰλικρινὲς εἶναι τὸ ἐνδιαφέρον ὅπερ τρέφω ὑπὲρ ὑμῶν καὶ ὑπὲρ τοῦ παιδίου τούτου· δὲν θὰ βραδύνητε νὰ μάθητε τί θὰ πράξω διὰ τὸ μέλλον σας καὶ τολμῶ νὰ τὸ ἐλπίζω, διὰ τὴν εὐτυχίαν σας.

Τὴν ἐχαιρέτησε μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἀπεμακρύνθη ταχέως.

Ἡ χαρὰ ἠκτινοδίδει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Μὲ ἀγαπᾷ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν· εἶμαι βέβαιος τώρα, μὲ ἀγαπᾷ!

Ἡ νεάνις ἔμενον ἀκίνητος. Ἄλλ' ὅτε πλέον ἐνόησεν ὅτι ὁ Κάρλος ἦτο πολὺ μακρὰν καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἀέσῃ, ἀνεφώνησε:

— Ἄχ! πόσον ὑποφέρω! Διατί, Θεέ μου, νὰ σὺ ναντήσω τὸν νέον τοῦτον;

(Ἔπεται συνέχεια)

ΚΡΙΣΕΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ „ΝΕΑΣ ΖΩΗΣ“

(Καταχωρήσαντες ἐν τῷ προηγουμένῳ ἡμῶν φυλαδίῳ τὸ ὄραϊον ἄρθρον τῆς «Ὁμοιοῦς», ἦδη παραθέτομεν ἐνταῦθα καὶ τὸ τῆς «Ἐθνικῆς».)

«Ἐχομεν ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ δεύτερον τεῦχος τοῦ ἐκδομένου, ἀπὸ τινος, περιοδικοῦ συγγράμματος «Νέα Ζωή» ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀξιολόγου ὁμοιόμου φιλολογικοῦ Συλλόγου.

Τὸ ἐκλεκτὸν περιεχόμενον ἀμφοτέρων τῶν τευχῶν τοῦ περιοδικοῦ τούτου συγγράμματος τιμᾷ τοὺς τε συγγραφεῖς καὶ ἰδρυτὰς αὐτοῦ ἰδίᾳ δὲ τὸν Σύλλογον «Νέα Ζωή» ὅστις ἀξιεπαίνως ἀγωνίζεται καὶ ἐπιδιώκει τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ὁμογενῶν ἐν τῷ κύκλῳ τῆς δράσεως αὐτοῦ.

Αἱ ὀπισθοδρομικαὶ ἀναθυμιάσεις τῆς κοινωνίας μας καὶ ἡ πνιγηρὰ φιλολογικὴ ἀτμόσφαιρα αὐτῆς δὲν πρέπει νὰ ἀποθαρρύνωσι τὸ ἔργον τοῦ ἀξιολόγου τούτου σωματείου. Ὅπου ἀκριβῶς ὑψίστανται ἀντιδράσεις καὶ ἀμάθειαι καὶ φανατισμὸς καὶ προλήψεις, ἐκεῖ ἀπαιτοῦνται καὶ σθένος καὶ ἀγῶνες καὶ κόποι καὶ ἐγκαρτέρησις, ἐκεῖ ἀπαιτεῖται αὐταπάγησις καὶ θάρρος καὶ ἐπιμονή. Τότε ἀκριβῶς τὸ ἔργον τοῦ πνευματικοῦ ἀποστόλου εἶνε καὶ παραμένει μέγα τότε ὁ ἔθνικος σκαπανεὺς ἀνοίγει διὰ τῆς πατριωτικῆς σκαπάνης του τὴν ὁδὸν τῆς ἔθνικῆς ἐπικρατήσεως καὶ ἰσχύος πρὸς ἅς ἔδει νὰ τείνωσιν ἅπανα αἱ ἐνέργειαι καὶ οἱ ἀγῶνες ἡμῶν. Ἄς στραφῇ κατὰ συνέπειαν ἅπανα ἡ προσοχὴ τοῦ εὐέλpidος Συλλόγου «Νέα Ζωή» εἰς τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν διαπαιδαγῶνσιν τῆς ἀκατεργάστου ἡμῶν κοινωνίας ἥτις δι' ἅ πατριωτικῶν ἀναγνωσμάτων καὶ μελετῶν ἀναπερῶντων τὸ ἔθνικὸν φρόνημα καὶ ἀναζωπυροῦντων τὰς μαραινομένας ἐλπίδας ἐπὶ τοῦ ἔθνικοῦ ἡμῶν μέλλοντος, διότι τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος κατὰ μέγα μέρος ἀποτελεῖται ἐξ ἀποικιδῶν, ὡς αἱ ἐν Αἰγύπτῳ, ἐφ' ὧν δυστυχῶς παρημελήθη ἐπὶ μακρὸν ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων ἢ ἀπαιτουμένη ἐργασία πρὸς ἀνάπτυξιν καὶ ἀνάδειξιν αὐτῶν εἰς τὴν περιωπὴν ἐκείνην ἥτις δύναται νὰ ἰσχυροποιήσῃ καὶ ἀναπτύξῃ τὰς διεσπαρμένας δυνάμεις τοῦ Ἑλληνισμοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ὑψηλοῦ καὶ εὐεργετικοῦ ἐν τῷ κόσμῳ προσορισμοῦ αὐτοῦ».

